

Любов і піраньї
Макс Кідрук

Будь-хто у своєму житті тікав від проблем. Але мало хто робив це буквально, покинувши всі непорозуміння з коханою та вирушивши у подорож Бразилією! Цього разу в Макса вперше не було плану подорожі, заброньованих хостелів та квитків, а натомість була компанія київських «білих комірців», які вирішили, що зимова відпустка з фотополюванням на кайманів і піраній у Пантаналі більш екзотична, ніж пляжі Єгипту чи лижні траси Карпат. Тепер найбезлюдніша у світі та водночас сповнена життям волога савана щомиті насміхатиметься з офісної пихи та вражатиме горемандрівників зустрічами зі своїми екзотичними мешканцями. І нехай для когось покусаний піраньєю палець стане найбільшою пригодою у житті. Бо ще є ті, для кого пригода – це нові мандри й нове кохання!

Обережно! Ненормативна лексика!

Макс Кідрук

Любов і піраньї

Обережно! Ненормативна лексика!

* * *

Ігорю та Вікторії, їхнім донькам, Ніці та Владі, а також французькому бульдогові Річі з вдячністю присвячую...

* * *

Особисто я ніколи не прямую до якогось визначеного місця; натомість я іду, щоби лиш їхати. Подорожую заради самої подорожі. Велика то річ – просто рухатись уперед.

Роберт Луїс Стівенсон

Мандрівний спосіб життя приховує в собі шалену спокусу для всякого – чи то міщанина, чи то сільського жителя. Ми всі нащадки аравійських племен, які здавна кочували пустелею, і тисячолітнє сходження до вершин цивілізації не витравило в нас потягу вештатися світом. Ніхто не може

заперечувати, що сама тільки думка про ночівлю біля похідного вогнища сповнена для нас таємничих чар.

Марк Твен

Не всі, хто блукають, загубилися.

Джон Роналд Руел Толкієн

Від автора

Багато всього змінилося, відколи виник задум цієї книги. Але ще більше змін, мабуть, відбулося від часу мого повернення із Бразилії.

Якось зовсім непомітно, як це завше трапляється з усім, що радикально змінює існування, все, що оточувало мене протягом останніх кількох років, відійшло в небуття.

Потроху змінилися музика, яку я слухаю, одяг, який я ношу, слова, що найчастіше вимовляю, і навіть думки, з якими щовечора лягаю спати. Мое хобі стало роботою, а колишня робота зникла взагалі. Проте найважливіше і, певно, найвідчутніше: поінакшали люди, що були зі мною впродовж останніх років. Більшості з них уже немає поруч. І це не означає, що вони відсутні фізично, скажімо, поїхали кудись чи ми просто припинили спілкуватись. Зовсім ні. Просто вони перестали впливати на моє життя. Як і я – на їхнє.

Окрім того, події, що рік тому здавалися такими значущими, непомітно затерлися новими враженнями й утратили своє значення. Їх наче засипало піском. Зрідка, обертаючись назад, озираючись у минуле, я усвідомлюю, що вони більше не викликають жодних емоцій, окрім хіба іронічної посмішки. Підозрюю, книга вийшла не такою «гарячою» та імпульсивною, якою могла би бути, якби я засів за її написання відразу після повернення із Бразилії. Втім, гадаю, вона б удалася набагато глибшою та, сподіваюсь, об'єктивнішою. Річ у тім, що я давно позбувся всіх палких і жагучих, але не дуже приемних відчуттів, які, власне, й започаткували бразильську авантюру та згодом лягли в основу «Любові і піраній». Я охолов, тож зміг неупереджено проаналізувати всі події. Думаю, саме тому книга вийшла веселою, інакше, боюсь, вона була б щонайменше сардонічною та образливою для декого. Відтак, прошу, не дивуйтеся, що зав'язка моєї чергової пригодницької саги скидатиметься на жартівливий антисентиментальний роман.

Можливо, саме через згадані зміни в титрах до роману я висловлюю подяку не тим людям, які брали безпосередню участь у «створенні» бразильських пригод, а передусім тим, хто перебував поряд під час написання книги.

* * *

Отож, про що книга, яку ви тримаєте в руках?

Мабуть, мені слід було б відповісти, що це роман про Бразилію – чергова adventure story, мандрівна авантюрна сага про мої безкінечні поневірання світом, логічне продовження «Мексиканських хронік» і «Подорожі на Пуп Землі». І справді, ці сторінки рясніють колоритними історіями про зубатих крокодилів, кровожерливих піраній, тропічних птахів, важкопрохідні нетрища, водоспади запаморочливої краси, пригоди на бразильській дискотеці тощо. Проте відразу зауважу: ви стикнетеся із Бразилією, яку не звикли бачити по телевізору, на сторінках туристичних журналів чи на строкатих плакатах туристичних агенцій. Я не збираюся розказувати про Ріо-де-Жанейро, славнозвісний бразильський карнавал, залитий сонцем, і переповнений бандюгами пляж Копакабану, бетонні джунглі Сан-Паулу, курорт на острові Фернандо-де-Норонья тощо. Це все марнота марнот. Справжня Бразилія геть інакша. (Я навіть не заїжджав до Ріо, а в Сан-Паулу був лише на автостанції і в аеропорту, провівши майже весь час на безмежних просторах дикого та безлюдного Пантаналу й у південних штатах Бразилії.)

Воднораз книга у ваших руках зовсім не про Бразилію. У ній ви знайдете багато оповідок та епізодів, які зазвичай не трапляються у книгах про подорожі, а саме: історії про особливості стосунків між діловою леді та безпритульним волоцюгою, про кохання, про видимість кохання та про його відсутність, про те, як важко в наш час бути мандрівником, і про те, що втеча, попри розповсюджену думку, є непоганим варіантом вирішення проблем, особливо тоді, коли тікаєш чорт-зна-куди на інший континент. А також ця книга про те, що допомагає мені долати всілякі життєві негаразди.

Маю надію, що такий вибуховий коктейль припаде вам до смаку.

* * *

Ну й насамкінець.

Я часто повторюю, що всі події у моїх авантюрних сагах не є вигаданими. Я принципово не змінюю імен головних героїв і не приховую жодних подій.

Хтось зауважить, що це, мовляв, неправильно – неетично. Я, проте, не бачу в цьому нічого поганого. Я ніколи не пхаю свого носа в особисте життя тих людей, про яких пишу й котрі доклали рук до створення певної історії. Я абсолютно не торкаюся подій інтимного характеру, як і не вводжу в рукопис епізодів із чийогось приватного життя. Я висвітлюю лише ті події, котрі пов'язані винятково зі мною та з моєю подорожжю. Тож, коли комусь щось не до вподоби, вибачайте. Це історії мого життя. І я не можу змінити в них чиєсь слова та поведінку, так само, як і власне, безперечно, суб'єктивне ставлення до всіх описаних нижче подій.

За традицією, всіх героїв книги кличуть їхніми власними, даними від народження іменами. За винятком однієї дійової особи. Мені б дуже хотілося написати, що ця книга найменше стосується цієї дійової особи. Однак, зробивши так, я злукавлю...

Ну, тепер начебто все.

Бажаю всім приємного читання!

23 січня 2011 року Бавіті, оаза Бахарійя, Єгипет

Розділ 1

Сокири Амура

Чи то любов робить людину дурною, чи тільки дурні й закохуються?

Орхан Памук. Мене називають Червоний

Узагалі-то кажуть, що Амур орудує стрілами. Сперечатися не буду: стріли – то стріли. Хоча до мене ця скотина чомусь щоразу приступає із сокирою.

Для тих, хто ще не зрозумів, – цей розділ про любов. І про її побічні ефекти. Твою дивізію вперед...[1 – «Твою дивізію вперед!» – так часто приказувала Євгенія Борисівна, хореограф дитячого ансамблю «Полісяночка» в Рівному, де я в дитинстві займався танцями. Вона послуговувалася цим чудовим висловом під час репетицій напередодні великих концертів, коли втомлені безкінечними прогонами номерів дітлахи починали шуміти. Для більшого ефекту Євгенія Борисівна кидала в нас стільчиком... Чомусь цей вислів приклеївся мені до язика, припав до душі і т. д і т. п., а тому я досить часто вживаю його у повсякденному житті, а от тепер вирішив перенести в книгу. Я тулиту його в тих місцях, де потрібно підкреслити експресивність і напруженість моменту. (Тут і далі прим. авт.)]

* * *

Мені ніколи не подобалися слухняні дівчатка. Цебто такі, які мріють про зразкову сім'ю: про купу повсякчас усміхнених дітлахів, які гасатимуть невеликим, але ошатним будиночком за кудлатими білими собаками,[2 – Собаки мають бути обов'язково білими та зовсім не линяти. Якщо із собаки лізе шерсть, це означає, що діти гасатимуть один за одним. У крайньому разі – за папужкою. Чи за хом'ячками. Хом'яки точно не линяють.] про відданого, люблячого, чесного, гарного, сильного та розумного, словом, all inclusive чоловіка,[3 – Дідько, невже на початку ХХІ століття хтось вірить, що весь цей пакет функцій можна запхати в одну людину?...] який щоранку підходитиме ззаду й обійматиме їх, поки вони, оці милі слухняні

дівчатка, стоятимуть у фартушку за плитою та готуватимуть оладки на сніданок (принагідно роздумуючи про те, як вони житимуть довго й щасливо, ні на мить не розлучаючись із оцим вродливим, мужнім, мудрим і порядним чоловіком, а на схилі літ бавитимуться із юрбою галасливих кирпичних онуків). Амінь!

Ні, товариші! З усією відповідальністю заявляю: вся ця шмарката дурня зовсім не для мене! Такий, м'яко кажучи, нуднуватий і малоцікавий варіант розвитку подій мене геть не влаштовує. Натомість мене постійно тягне на... на цих... ну, як їх?... ну, на букву «Б»... О, згадав! На секс-бомб! Ви можете зауважити, що в цьому немає нічого дивного, на що я завзято відповім: я тут ні до чого, то все життя винне. Іншими словами, у такої моєї життєвої позиції є цілком об'єктивна, абсолютно незалежна від мене причина.

Як писав Карл Маркс? «Буття визначає свідомість». Тобто спосіб існування, життя й побут людини цілком і повністю зумовлюють її світосприйняття. Так ось, річ у тім, що під час навчання в університеті я був учасником студентського танцювального колективу, який постійно виступав на різноманітних дійствах університетського масштабу. Одним із таких заходів був щорічний конкурс краси «Міс університету», де учасники з різних танцювальних, вокальних і гумористичних колективів розважали глядачів у перервах поміж дефіле, даючи дівчатам час на те, щоби переодягнутися, причепуритися, загалом підготуватися до наступного виходу.

Гадаю, ні для кого не таємниця, що кожному великому концертowi передуює цикл затяжних і виснажливих репетицій. Особливо це стосується заходів на кшталт конкурсів краси, під час яких на одній сцені опиняються кільканадцять цілком різнопланових колективів і щонайменше два десятки породистих красунь на додачу з родичами, гримерами, спонсорами, собачками, платтями, косметикою та ще купою мотлоху, що все разом страшенно заважає нормальному проведенню дійства. Перед генеральним постановником стоїть завдання пекельної складності: перетворити весь цей бедлам і хаос на чітко розпланований, професійний і за можливості якомога цікавіший культурний захід.

На початку кожної весни, за кілька тижнів до конкурсу, розпочинався цикл так званих звідних репетицій, на яких збиралися всі, хто задіяні у грядущому конкурсі, й по чергово «проганяли» свої номери. Це робилося з однією метою: кожен учасник (чи учасниця) концерту повинен намертво закарбувати у своїй пам'яті, коли, де і за ким він виходить на сцену, а також куди вшивається після закінчення виступу.

Сподіваюсь, ви вже допетрали, що й до чого. Щороку я розминався перед виходом на сцену, а красуні-учасниці готувалися до дефіле. Щороку я переодягався разом із дівчатами за одними й тими самими лаштунками, через що мені доводилося на громадських, так би мовити, засадах заціпати панянкам блискавки на спинах, допомагати знімати вузькі плаття й притримувати їх, коли вони міняли туфельки на босоніжки чи навпаки. Страх та й годі!..

Отаке от нелегке буття сформувало мою свідомість. Позаяк треба бути сліпоглухонімим і дерев'яним, як Буратіно, щоб у такій ситуації не зазнайомитися з кимось із учасниць поближче. А тому щороку я знаходив на свою неспокійну голову пригоди з черговою королевою.

Усе б нічого, якби не один нюанс: я не вмію гратися з вогнем. Образно висловлюючись, мені недостатньо просто погріти руки над багаттям, я завжди чомусь силкуюся вмотитися на нього дупцею. Якщо ж говорити без літературних епітетів і вихилясів, то мало не щоразу в стосунках із протилежною статтю я розслаблявся, дозволяючи собі надміру захопитись, і врешті закохувався по самі, бляха, помідори. Чим усі неслухняні дівчатка не нехтували скористатися.

Водночас я не був дуже наївним і добре знав, на що зважуюсь. Навіть маючи нагоду почати стосунки з чемним дівчуром, який би не мотав мені нерви, я чомусь завжди тягнувся до тих інших, до «королев» на букву «Б», які спочатку витрусять тебе наче килимок, витруть об тебе ноги, а потім витурять, виженуть, спровадять якнайдалі, мов набридлого й облізлого від старості дворового пса.

Нерідко (а якщо відверто, то майже завжди) стосунки з «королевами» завершувалися для мене широкомасштабною трагедією. Після чергового болючого розриву, сидючи у своїй кімнаті на самоті, тихо пережовуючи шматки та захлинаючись від нестримного внутрішнього жару, який плавив серце й стікав кудись у ділянку живота, я розмірковував про те, що, можливо, чиню неправильно, роблю хибний вибір. Може, гадав я, краще вгамуватися й жити спокійним, розміреним, нормальним життям? Навіщо лізти на рожен, коли чудово знаєш, чим усе скінчиться?

Але, як то кажуть, дзуськи! Слушні, розумні й виважені думки надовго не затримувались у моїй макітрі. За тиждень-два я оклигував і з подвійним запалом знову брався за старе.

Хочете вірте, хочете ні, однак до сьогодні я ще жодного разу не пожалкував про скоєне. Тобто не пожалкував по-справжньому. Щирі хвилювання, бурхливі емоції та палючі, мов сонце над безживною пустелею Наміб, почуття робили життя повноцилим, а нестримна жага та ревності безперервно освіжали й підживлювали кров. Я ризикував, оступався й падав, проте жив так, як прагнув, – постійно в боротьбі, постійно на гостроконечному лезі бритви. Попри всі щемкі шрами на серці, я й досі вважаю: краще перегоріти й спопеліти, ніж згаснути від тління.

Перша така «королева» зустрілася мені ще на першому курсі університету. Звали її Аліна. Вона була однією з учасниць щорічного конкурсу краси, здається, за номером 8. Висока, струнка, з велетенськими, як каналізаційні люки, карими очима, довгим смолянистим волоссям, кирпатим носиком і фігурою Памели Андерсон. Дівчина виявилася на рік старшою за мене й навчалася на іншому факультеті, проте це аж ніяк не завадило нашому знайомству.

Поза всяким сумнівом, то була справжня любов. Відчуття були такі... ну такі... неначе мене танком переїхало. Ми з Аліною зустрічалися рівно два тижні, протягом яких я майже не ночував удома, а потім... Хоча, гадаю, досить. Ця книга не про те, що було потім. Я вже достатньо виклав, аби ви розуміли мотиви всіх моїх подальших учинків. Даймо спокій моїм раннім амурним походенькам і плавно перейдімо до оповіді про те, з чого, власне, розпочалася подорож до далекої південноамериканської країни, де, за згадками очевидців, живе багато диких мавп, де хлопчаки вміють копати

м'яча ще до того, як навчатися говорити, де вічно світить сонце та можна весь рік ходити в самих шортах, ба навіть без них. Словом, про Бразилію.

* * *

Карколомну історію про мої бразильські мандри слід почати з того, що насправді поїхати до Бразилії я наміру не мав. Напередодні, цебто наприкінці серпня 2009-го, я тільки-но повернувся з великої подорожі до острова Пасхи, що у Тихому океані, до якого натоптав шість тисяч кілометрів трьома південноамериканськими країнами (Еквадор, Перу та Чилі). Відтак навіть уві сні не міг припустити, що всього лише через кілька місяців доля вдруге кине мене у Південну Америку. На той час я не планував податися до Бразилії навіть у дуже далекому майбутньому. Хотілося вирушити до Сирії, поблукати Близьким Сходом, звідки автостопом спуститися на південь до Єгипту та Судану, можливо, назбирати трохи грошей і рвонути в Океанію, – словом, що завгодно, але не Бразилія. Тому для того, щоб ви краще зрозуміли причини нового походу у Південну Америку, мені доведеться стисло та лаконічно описати ту ситуацію, в якій я опинився після повернення з острова Пасхи, зробивши невеликий екскурс у недалеке минуле.

Якщо говорити коротко – ранньої осені 2009-го мое життя складалося якнайліпшим чином. Усе було добре. Навіть не добре, а класно. У мене настав повний дзен, чи феншуй, чи як там його називають китайці, коли почуваєшся абсолютно збалансованим – і морально, і фізично. Життя нагадувало швейцарський годинник Patek Philippe або, ще краще, двигун спортивного Porsche Cayman – доладне й чудове зовні, просте та надійне всередині. Я працював сам на себе, заробляв достатньо, щоби вдовольнити свої невеликі потреби й потроху відкладати на наступні подорожі. Крім того, я багато писав, цебто мав дещо, чого не мають значно заможніші й більш забезпечені за мене люди, а саме – можливість самореалізації, хай невелике, та все ж поле для самовияву. На початку вересня вийшли у світ «Мексиканські хроніки», що започаткували велику мандрівну трилогію. Мое щасливе майбутнє яскраво палало й виблискувало перед очима, мінячись, неначе полярне сяйво над Арктикою, причому, як ви вже зрозуміли, переважно рожевими кольорами.

Я навіть не припускав тоді, що менше ніж за півроку все – абсолютно все! – полетить шкереберть, і що найгірше – винним у тому буду я сам...

Однаке це станеться аж за півроку, а поки що життя текло м'яко й розмірено.

Свого часу, ще до того, як поїхати на навчання до Європи, податися у навіжені мандри Латинською Америкою та почати писати книжки, я досить довго працював у Києві програмістом, займаючись розробленням CAD-систем.[4 – CAD (Computer-aided design) – САПР (Системи автоматизованого проектування).] CAD-системи – це спеціальні комп'ютерні програми, що допомагають інженерам-конструкторам швидше та якісніше проектувати різні об'єкти, виконуючи замість них (цебто замість інженерів) певну частину роботи. Чим більшу частину роботи проєктанта виконує така програма, тим вона краща, і тим, відповідно, тупіший проєктант. Три роки я докладав максимум зусиль, роблячи українських інженерів щодень тупішими й

лінівішими, а потім вирішив покинути цю марудну справу. Сталося це здебільшого через те, що одного дня я надібав сорокарічного чоловічка, який двадцять років трудився програмістом. Відолаха виявився блідим, худим, затурканим і бородатим створінням із розхитаними нервами, неадекватною перцепцією зовнішнього світу й незрозумілим баченням свого місця в ньому. Він безперестану тарабанив ногою об підлогу з частотою 200+ ударів за хвилину, чухався під пахвами та час від часу бився полисілою головою об стіну. Я тоді, пригадую, подивився на нього, змрікував, що не впевнений, ким хочу бути через двадцять років, зате точно знаю, що не маю ні найменшого бажання стати таким, як він. Так було покінчено з програмуванням.

Утім, трьох років роботи з програмними кодами вистачило, аби я відкрив для себе одну просту, але далеко не очевидну істину: за своєю суттю процес написання будь-якої комп'ютерної програми цілком і повністю відтворює процес становлення людського індивіда в суспільстві. Загалом програмування – це наче дзеркало життя. Всі базові закони та правила створення комп'ютерних програм можна без змін та адаптації застосовувати в житті.

Не буду заглиблюватися у філософію та не завалюватиму вас надокучливими програмістсько-світоглядними поняттями, ідеями та переконаннями. Якщо ви програміст або маєте хоч якийсь стосунок до програмування, ви зрозумієте мене без зайвих слів. Коли ж ви далекі від програмування, просто повірте мені на слово, а за можливості попросіть знайомого програміста розказати вам про співвідношення між законами coding'у та найважливішими життєвими принципами. Натомість перейду відразу до суті.

Одним із основних таких законів, золотим правилом програміста, є аксіома: коли все працює – нічого не чіпай!

Поясню детальніше на прикладі з власного досвіду. Іноді «програмеру» доводиться не просто створювати користувацькі додатки та прикладні бібліотеки «з нуля», але й виправляти програмні тексти своїх колег. Повірте, інквізиторські тортури – то ніщо порівняно з намаганнями розібратися в чужому коді! Позаяк шляхів вирішення однієї проблеми безліч, то й алгоритми розв'язків, написані різними людьми, можуть бути абсолютно різними. Такими різними, як арктична пустеля та тропічні джунглі. Через це іноді легше застрелити розробника, а потім застрелитися самому, ніж дібрати шва у послідовності команд чужої програми.

Проте буває навпаки. Трапляється, що молоді й недосвідчені програмісти з власної ініціативи беруться переробляти коди колег. Ось, скажімо, Вася, Петя чи Коля відкриває у debugger'і [5 – Bug з англ. означає «жучок». Програмістським сленгом так називають помилки в тексті програми. Відповідно debugger – це спеціалізований модуль, який допомагає розробникам відшуковувати помилки у щойно написаному коді. Якщо помилок не знайдено, debugger компілює код, цебто створює з нього виконавчий *.exe файл програми.] відредагований і скомпільований код, написаний його товаришем, якимось Сашком, Славком чи Микитою, дивиться на виструнчену послідовність циклів, рекурсій і підпроцедур та й каже:

– Ото вже цей Сашко (Славко чи Микита)! Хто ж так програми пише? Ай-яй-яй! Яке неекономне використання ресурсів. І чого його тільки в універі

навчали? Це ж примітивна задача, зовсім простенький алгоритм, а він «роздув» програмний код до п'ятнадцяти тисяч рядків! Та тут можна все прописати, вклавшись максимум у п'ять тисяч...

Після цих слів Вася (Петя чи Коля), почухуючись від справедливого обурення, запасається пивом, зачоче рукави та починає безжально правити вихідні коди, створені Сашком (Славком чи Микитом)... Днів так за три, маючи перед собою п'ятдесят тисяч хаотично переплечених рядків програмного коду й абсолютно неробочу кінцеву програму, марно намагаючись знайти помилку в рядку за номером 40243, Вася (Петя чи Коля) замислиться над тим, що життя – то дуже інтересна штука, що з вибором професії можна було б не поспішати, і що Сашко (Славко чи, трясця його матері, Микита) не такий уже й дундук, яким видавався три дні тому.

На хворобу за назвою «патологічний потяг до оптимізації» страждають усі без винятку молоді програмісти. Потрібно щонайменше три роки стажу, щоби «програмер» нарешті розкумекав: код робочої програми (цебто програми, що працює відповідно до заданого алгоритму правильно та без збоїв), хай який недосконалий чи неоптимальний, нізачо, за жодних умов не можна змінювати чи оптимізувати. Навіть коли програма робить усе правильно, а ти не знаєш чи не розумієш, чому і як вона працює, однаково не слід нічого чіпати!

Я веду до того, що це правило можна (і треба, чорт забирай!) застосовувати до людського життя. Чуваки, якщо у вашому житті все гаразд, закликаю: не намагайтеся зробити його кращим!!!

Станом на початок осені 2009-го мені всього вистачало. Усе працювало злагоджено, гармонійно та ритмічно. Усього було вдосталь – як я вже говорив, то був феншуй, глибокий і всеосяжний консонанс між ангелами та демонами в моїй душі. Я почувався задоволеним усім і жив на повну, та, як це завше трапляється, вказуючи на скалку в чиємусь оці, я не бачив дровиняки, котра стирчала з власного.

Словом, усе складалося просто чудово, мов у кіно, – блін, мов у казці! – поки одного дня я не надумав, що настав час зробити таке чудове життя ще кращим, цебто, висловлюючись програмістськими термінами, проапгрейдити його, і... вирішив закохатися.

Твою дивізію вперед...

* * *

Що ж цього разу? Звали іі... хм... звали іі... ну, скажімо, Маруською іі звали. А що? Гарне ім'я. Це ж не якась там Тракторина чи, прости Господи, Даздраперма.

Маруська працювала в американському посольстві в Києві асистентом якихось дуже серйозних проектів, що стосувалися боротьби з хабарництвом у щільних рядах народної української влади. Вона файно лопотіла англійською (з чудовим американським акцентом), але жакливо цілувалася, прокушуючи мені губи до крові. Вона була гарною, такою гарною, що аж очі різало. Ефектна (люблю це слово!) синьоока блондинка з кучерявим від природи волоссям. Середнього зросту, з ідеальною фігурою.

Маруська мала жвавий і веселий характер. Могла легко вписатися в будь-яку компанію та підтримати розмову на будь-яку тему. Іноді, серед своїх і тільки за доконечної потреби, могла соковито лайнутися, що, проте, лиш додавало їй певного шарму, якоїсь хлопчачої прямолінійності та відчайдушності. До Марусі залицялися голова податкової адміністрації міста Києва, хтось із вищих київських ментів, два череваті депутати від Партії регіонів і одне підстаркувате мурло з Канади, яке, за його словами, було нащадком відомого графського роду. Вони всі мали квартири в Києві, дорогі блискучі машини, дружин, дітей і великі животи, словом, усе, про що тільки може мріяти сучасна синьоока кучерява білявка.[6 – Білявки, без образ! Вважайте, що я написав це у стані афекту!]

На час мого знайомства з Маруською до моїх активів можна було зарахувати лише кілька виданих друком книжок про 3D-моделювання, півтисячі шикарних знімків з фіордів на півночі Норвегії, півтора десятка захопливих історій із джунглів на півдні Мексики, два гарні мечі, прикуплені під час поневірянь Європою, незакінчене PhD у Швеції та дев'ятнадцять модельок пасажирських літаків у масштабі 1:500. Звісно, я міг би посперечатися, але, по суті, програвав тим товстомордим пердунам за всіма статтями.

А проте, панове, чудеса таки трапляються у цьому світі! Сталося так, що ми з Маруською... ні, не закохалися одне в одного до нестями. Спочатку ми просто потоваришували.

Уперше ми зустрілися ще задовго до подій, про які йдеться у цій книзі. Нас познайомила спільна подруга. Я тоді був іще зовсім юним, Маруська зустрічалася з іншим хлопцем, а тому певний час ми з нею підтримували винятково офіційні стосунки. Однак якимось зовсім непомітно почали зближуватися. Я не знаю, що вона знайшла в мені. Мене ж приваблював її розум, безпосередність і невичерпна енергія (іншими словами, таке саме, як і в мене шило в задниці). А потім... я поїхав на тривале навчання до Швеції (більшість знайомих пророкувала, що я навіки застрягну в Стокгольмі).

Незважаючи на від'їзд, я не поривав контактів із Маруською. Ми повсякденно переписувалися в Інтернеті, я регулярно надсилав їй свої фото й описи мандрівок Європою, вона пересилала знімки себе прекрасної під час різноманітних відряджень до Сполучених Штатів і ділових поїздок разом із міліціантами й депутатами (борцями з корупцією) Україною.

Тож якийсь час ми з Маруською просто дружили. Дружили, дружили, аж поки я не осягнув, що все зайшло аж надто далеко і якимось ми вже аж дуже дружимо. Це, певна річ, почало мене непокоїти. Я все частіше думав про неї не тільки як про друга, однак півтори тисячі кілометрів між Стокгольмом і Києвом утримували мене від будь-яких рішучих кроків. Я взагалі не був певен, чи прагну стосунків із такою впевненою в собі, самодостатньою та рішучою жінкою. Ну, ви мене розумієте... Така як візьме в оборот, то забудеш, як маму рідну звати...

Зате Маруська виявилася напрочуд проникливою. Дівчина миттю відчула, що я дав слабинку, а мое міцне й непорушне парубочьке підґрунтя захиталося, вкрившись глибокими тріщинами. Відтак, не гаючи дарма часу, за першої ж слушної нагоди кучерявка рвонула в атаку.

Така нагода незабаром випала. На початку жовтня 2008-го я прикотив на тиждень до України. Прилетів на запрошення Еда, свого товариша та побратима, який хотів, щоб я був старшим дружною на його весіллі. За кілька днів до Едового весілля ми з Марусею зв'язалися телефоном і домовилися про зустріч.

Попервах я був невимовно радий її бачити. Я навіть не здивувався з того, як застрибало мое серце, коли вперше за останні місяці вгледів її золотаві кучері, стриману ділову посмішку й оманливо-наївні сині очі.

Сидячи в кафе на Контрактовій площі, ми з Марусею ніби ненароком завели розмову про наше бачення серйозних стосунків. Говорили, не називаючи імен, про гіпотетичні взаємостосунки між гіпотетичним чоловіком і гіпотетичною жінкою. Цебто без прив'язки до реальних персоналій. Маруська ненав'язливо та методично розхитувала мою оборону, твердячи, що гіпотетична жінка її віку вже давно мала б вийти заміж і виховувати дітей, тоді як її гіпотетичний чоловік мусив би заробляти гроші. Вона мотивувала свою позицію тим, що, по-перше, так роблять усі жінки, і якщо дівчина у двадцять п'ять років (WTF?! – М.К.) ще не вийшла заміж, це означає, з нею щось не так, і, по-друге, час не минає безслідно, а тому з кожним роком цій гіпотетичній жіночці буде все важче й важче знайти гідного супутника життя. Я відстоював дещо інші погляди, стверджуючи, що все це застарілі, нерозумні й нікому не потрібні у третьому тисячолітті стереотипи, що життя в нас одне, й жити потрібно саме тут і зараз, а одруження є анахронічною інституцією, що може відібрати в гіпотетичного чоловіка його найкращі роки життя.

– Уяви широченний простір долини Анауак, – розказував я Марусьці про свої мандри Мексикою, – десь далеко на горизонті вимальовуються гори, ліворуч підноситься у височину піраміда Місяця, від неї на п'ять кілометрів на південь тягнеться полотно Дороги мертвих, затиснуте з боків меншими пірамідами. А там далі, за дорогою, здіймається грізне громаддя піраміди Сонця. І ти стоїш посеред усієї цієї краси, ти один, і тільки вітер розчісує твоє волосся, і тільки кришталевий обшир неба над головою. Уявляєш?

– Я хочу сім'ю, – говорила Маруська й пильно, наче удав кролика, споглядала мене.

– Або ще, – я вдавав, що не чую її, – джунглі, густі, мов смола, непрохідні джунглі. Уже кілька годин ти тюпаєш за провідником, і здається, що час спинився зовсім, аж зненацька твоєму поглядові відкривається древне загублене місто майя, величні палаци, піраміди, храми, й усе повите ліанами, вкутане дрімучою зеленню. Уявляєш? І тоді ти перестаєш хотіти дорогих машин, мажорного й глевкого життя. Хочеться жити по-справжньому, подорожувати, бачити й пізнавати світ!

– Я хочу дитину, – торочила Маруська. – І нормального чоловіка.

– А ще ж е Перу! – кричав я. – Перу! Перу-у-у! – І бив себе кулаком у груди. – Свобода, яку можеш відчувати кожною клітинкою тіла! Мачу-Пікчу! Свіжий вітер, сповнений шепотом гір! А ще безмежний Тихий океан. Хвилі пш-ш-ш... пш-ш-ш... Чуєш, відчуваєш? І острів Пасхи!!! Найбільша загадка

сучасного світу! Багатотонні кам'яні велетні, на яких можна, не відводячи погляду, дивитися годинами! Га?!

– Я хочу машину, – незворушно, наче слідчий на допиті, казала Маруська, – можна зовсім маленьку, «хетчбек»...

– Ми молоді, ми вільні! – не вгавав я. – Навіщо одягати на себе кайдани, закопуватися хробаком у землю? Ну для чого?! Світ такий великий! Світ безмежний! Ти розумієш?

– Так, я розумію, – вторувала кучерява дівуля, – але я хочу квартиру, можна зовсім маленьку, однокімнатну, і нормального відданого чоловіка. І дитину...

Маруська, безперечно, була вельми проникливою, та стратег з неї вдався нікудишній. На такі її слова я здригався та мимоволі починав перебирати в голові можливі шляхи відступу. На той час для мене це був повний game over, а тому, відгулявши Едове весілля, я зібрав свої нечисленні манатки й звалив назад до Швеції. Питання про остаточне визначення, до якої категорії належать наші з Марусею стосунки, знову зависло в повітрі на неозначений термін.

* * *

Однаке життя тривало. Спливло зовсім небагато часу, і ми з Маруською знову зустрілися. Цього разу напередодні Нового року, коли я прилетів на Батьківщину перед початком зимових свят.

Я довго чекав на неї в кав'ярні «Купідон», відчуючи, як десь над шлунком поволі загусає роздратування. Та коли пані зрештою зволили з'явитися, пекучу образу миттю видуло з голови. Я був вражений. Кучерявка виглядала яскраво, блискуче, наче новенький німецький спорт-кар Porsche Cayman. Хоча ні, Porsche Cayman я вже раз використав як порівняння. Тоді вважайте, що вона виглядала, ніби Audi R8 щойно із салону: випещена, доглянута, впевнена в собі, з миготливо-кокетливими іскорками у великих синіх очах. Із ледь помітною посмішкою на тонких губах. Я скулився, відчуючи, як спиною забігали мурашки, а в животі щось залоскотало, проте погляду не відвів.

Великий об'ємний знак питання й надалі висів поміж нас. Я чомусь подумав, що ми не зможемо надалі спілкуватись, не з'ясувавши просто тут і зараз, хто ми є одне для одного. Попри це, добрі півгодини ми розмовляли на відсторонені й банальні теми. А потім... я не знаю, що на мене найшло. Я висолопив язика й, увесь пітніючи від хвилювання, офіційно запропонував Маруській зустрічатися.

Певна річ, вона мені відмовила. Ще навіть не сформулювавши своєї пропозиції, я збагнув, що отримаю межі очі холодну відмову. Достатньо було одного погляду на мою співрозмовницю, щоби це зрозуміти. (Хоча, широко кажучи, я вже тоді запідозрив, що її відмовка – ніщо інше, як дзеркальна реакція, зумовлена моєю непоступливістю й пацанячими вибриками під час нашого попереднього, «осіннього» побачення).

Тож Маруська хвилин п'ять німувала, дивлячись кудись повз мене. Зрештою білявка тяжко зітхнула на знак прийняття непростого рішення й повернула голову в мій бік. А тоді проказала фразу, котра неждано-негадано повернула бесіду в цілком несподіване русло.

– Ні, Максе. Я не можу погодитись. Ти наче вітер: сьогодні є, завтра нема, – тихо промовила дівчина, крадькома спостерігаючи за моєю реакцією.

Я стрепенувся. Чари на якусь мить зникли. Вони навіть не розвіялись, ні, їх зірвало дужим поривом штормового вітру, немов погано зарифлене вітрило на щоглі вітрильника. Зрідка у мене трапляються моменти просвітління. «Чорт, а й справді, – застигло в моїй голові, – я наче вітер! Я – вільний! Вільний, мов вітер у полі, мов птах у небесах».

Мені, знаєте, дуже заімпонувало її порівняння. Я холодно всміхнувся.

– Твоя правда. Ти навіть не уявляєш, як ти маєш рацію, – сказав я їй. – Але ще більше ти, мабуть, не уявляєш, який я щасливий із цього. Прощай.

Маруська позеленіла.

– Іди в жопу, Кідрук!

* * *

Як бачите, спочатку я відбувся «легким переляком», і все могло б закінчитися по-доброму, а не так, як воно закінчилося. Однак тоді ви не прочитали б цієї книги...

Минули довгі шість місяців. За цей час дещо змінилось у моєму житті.

Мені до чортиків набридло розмірене, передбачуване й нудне до неможливого життя у Швеції. Щодень більше аспірантура нагадувала застояне болото, котре невпинно затягувало мене на дно, до спокійного, проте безперспективного глевкого існування. Я проводив розрахунки, будував графіки, писав абсолютно нікому не потрібні статті. Я не виконував жодної корисної роботи, я лише псував папір! І байдуже, що за це мені добре платили. Найгірше – я мусив надалі дотримуватись суворих правил, продовжувати бовтатись у багні, інакше система просто відторгнула б мене, перетворивши на забутого суспільством невдачу. Я все частіше думав, що не можу погодитись із тим, щоби провести своє життя в тісній і темній шкаралупі якого-небудь задрипаного офісу чи університетської кафедри, замість ароматів тропічного лісу чи крижаного вітру мускулих гір нюхати пригорілий пил із серверної, вдихати пластикове повітря з кондиціонерів і вихлопні гази своїх співкамерників.

Нещодавно я закінчив читати автобіографічну книгу Марка Твена «*Roughing It*» [7 – «Гартування» (англ.)]. У російському перекладі – «Налегке».] (1871), де автор оповідає про ранні мандрівки тогочасним Диким Заходом. Твен аж п'ять років тинявся преріями, займаючись чим доведеться: розробляв родовища срібла, шукав золото, переганяв худобу, видавав газети, але переважно просто байдикував, споглядаючи життя нації. Проте він не бідував, завжди знаходячи засоби для існування. Під час прочитання

книги я неодноразово замислювався: чому півтора століття тому люди могли спокійно подорожувати, не переймаючись тим, чим прогодуватися й де жити? Як я знаю, відтоді населення нашої планети зросло приблизно у вісім разів. Водночас поява безлічі сучасних машин, апаратів і роботів підвищила продуктивність праці в сотні й навіть тисячі разів (у технологіях, пов'язаних із комп'ютерами та цифровою обробкою даних, узагалі йдеться про сотні тисяч і мільйони разів). Мені ніяк не вдавалося втямити, чому півтора століття тому людина могла насолоджуватися вільним життям, а нині, через сотню років бурхливого розвитку, тріумфу прогресу та наукової думки, вона часто опиняється в тісному ярмі соціальних умовностей, яке мусить тягти, не підіймаючи голови, до кінця своїх днів? Як так сталося, що технології, котрі мали подарувати свободу, перетворили на раба? Я зовсім не закликаю громити машини, кутатись у звірині шкури й повертатися до життя в печерах. Я лише звертаю увагу на те, що причина, мабуть, криється в самих людях. Людина сама створила безглузду систему, в якій, переконуючи себе, повинна шкрябатися вгору в гонитві за примарними ідеалами. Може, варто зупинитись і просто спробувати жити?...

Доки не пізно, я вирішив розпочати все спочатку. Велика подорож до Південної Америки та на Рапа Нуї влітку 2009-го остаточно переконала мене, що я на правильному шляху.

А тепер, власне, повернімося до того, з чого я почав цю розповідь.

Отож у серпні 2009-го я прилетів додому аж із острова Пасхи. На ту мить до моїх активів додалися ще дві тисячі знімків із Перу, Еквадору та Чилі, татуювання з острова Пасхи й чотири нові модельки пасажирських літаків. Водночас, попри стрімкий крах моєї наукової кар'єри, я заробляв достатньо, аби вдовольняти свої невеликі потреби. Та найважливіше – я робив те, що хотів, і був абсолютно вільним. Я по-справжньому насолоджувався життям, я смакував ним, як ніколи раніше.

І треба ж було так усе зіпсувати?...

Я не знаю, як довго міг тривати цей безхмарний і благословенний фен-шуй, якби не мій дурнуватий потяг до оптимізації. Невдовзі після повернення з двомісячної подорожі настав той знаменний момент, коли я здуру вирішив узятися за покращення свого життя. Чорт забирай, мені наче пелена очі заслала.

...Ми зустрілися на День Незалежності. Довго гуляли набережною, потім поїхали в парк над Андріївським узвозом. І ніяк не могли наговоритися.

Цього разу «просвітління» не настало. Маруська виглядала ще гарнішою, ніж завжди. І я подумки пообіцяв собі, що просто так її не відпущу. (Бо треба було покращувати життя своє, йолки-маталки!) Під час бесіди я знову зачепив тему стосунків, потому вдруге, цього разу значно акуратніше, запропонував білявці вивести наші взаємини на якісно новий рівень.

Певно, я ходив у сяйливому ореолі свободи та бунтарства, котрий завше приписують представникам творчих професій, які демонстративно плюють на усталений лад. А може, все було набагато простіше й насправді визначальну роль відіграло те, що я більше не збирався їхати до Швеції й залишався в

Києві. Хай там як, але Маруська більше не викаблучувалась і з радістю погодилася.

Ось так, сам того не розуміючи, я вніс елемент нестабільності в абсолютно рівноважну й злагоджену систему свого дзен-життя...

Щоправда, спочатку все було в шоколаді. Два наступні місяці я взагалі почувався наче в райському саду.

Вона була моєю Музою. Вже за кілька тижнів я не міг думати ні про що інше, крім неї. Мені подобалося, як пахне її волосся. Мені подобалося обіймати її стан, відчуваючи, як вона подається та притискається до мене. Мені подобалося слухати, як вона говорить і як зрідка шпарко лається, кумедно надимаючи губки. Цвірінкати хотілося від щастя.

Однак я не розписуватиму тут усі оті любовні шури-мури, квітково-шоколадний період і т. ін., ви це в інших книжках прочитаєте (у Шекспіра, наприклад). Натомість перейду відразу до суті, до, так би мовити, неприкритої правди життя.

Я навіть не помітив, коли саме все пішло не так. У якомусь місці замість того, щоб ударити по гальмах і поміркувати, у що трансформуються наші взаємини, я навпаки, заховавшись за скельцями рожевих окулярів, пустив усе самопливом. Я знову дозволив собі захопитися понадміру, я надавав надто великого значення її словам, урешті-решт я підпустив її занадто близько до себе. На жаль, коли я зрозумів, що Маруська починає цим користатися, я вже не хотів її відпускати. Якийсь час, бездумно ігноруючи заклики здорового глузду, вперто переконував себе в тому, що тримаю руку на пульсі подій. Однак стосунки – це наче бурхливий гірський потік під час повені. Гарантований спосіб дати маху – думати, що ти їх контролюєш.

Одного дня між мною та кучерявкою стався вельми неприємний епізод, через який ми дуже посварилися. Після того моє ідеальне життя почало незворотно тріскатися й розлітатися на скалки майже на очах. Не вдаватимусь у подробиці, щоби не виставляти в невивідному світлі себе чи Маруську та не робити із цієї книги черговий любовний роман. Я лише констатую звершений малоприємний факт: одного чудового жовтневого дня все полетіло шкереберть, а мій райський безхмарний Едем перетворився на чорний Мордор.

* * *

Я почувався боксером після нокдауну...

Була субота. Для того щоби трохи охолонути й заспокоїти нерви, я, захопивши mp3-плеєр, пішов блукати Києвом. Погода видалася чудовою. Не пригадую напевне, та, здається, я натоптав тоді кілометрів п'ятнадцять, щоправда, так і не притлумивши внутрішнього жару.

Після повернення додому намагався хоч чимось себе відволікти. Проте щойно я скеровував свою увагу в якесь більш практичне русло, як її миттю, неначе потужним електромагнітом, відтягувало назад, і перед очима знову спливав образ усміхненої кучерявої білявки.

Зрештою я спробував уявити, що порадив би в цій ситуації Мігель. (Якщо пам'ятаєте, Мігель – це мексиканець, з яким я жив в одній студентській квартирі перші півроку, проведені у Стокгольмі.[8 – Більш детально див. «Мексиканські хроніки».] Ми з ним нерідко обговорювали дівчат, розробляли методики раціонального поводження з ними та навіть підготували власну класифікацію цього маловивченого наукою виду (див. Додаток А наприкінці книги). Та що там, Мігель у всіх питаннях, що стосувалися протилежної статі, був справжнім експертом.

– Чувак, – іноді критикував мене мексиканець, – у тебе від початку неправильний підхід. Ти починаєш мутити з ними, як із рівними за інтелектом. І саме в цьому криється твоя найбільша помилка!

Мігель дуже любив патякати на цю тему. Бувало, він казав:

– Історія не знає жодного факту, щоб цивілізація поперла проти дикунства та варварства. Нормани побили саксів, готи й гуни сплюндрували Римську імперію, хрестоносці місили з гівном інтелектуалів-арабів, Кортес за рік повалив на коліна суперрозвинену державу ацтеків, Пісарро дав прочухана багатомільйонній імперії інків, Наполеон, а потім і Гітлер набили гулі у варварській Росії.

– Не розумію, до чого ти хилиш... – зауважував я.

– Коли ведеш війну, – брався пояснювати кудлатий мексиканець, – а секс і кохання – це ніщо інше, як війна, ти повинен бути на одному рівні із супротивником, навіть якщо цей супротивник тобі поступається. Тільки так ти зможеш завдати відчутного удару й, зрештою, перемогти. Не намагайся застосовувати проти них логіку, це однаково що бігати за тарганами з гранатометом!

– Однаково не зрозумів, – вторував я.

– От уяви, наприклад, звичайнісінького таргана. Уявив?

– Ага.

– А тепер уяви себе з гранатометом.

– Ну, уявив.

– А тепер подумай і скажи, хто сильніший: тарган чи ти з гранатометом?

– Звісно, що я!

– Правильно! Але якщо ти спробуєш боротися з тарганом за допомогою гранатомета, то зможеш лише підсмажити самого себе, але аж ніяк не зашкодиш таргану. Так от, використовувати проти дівок логіку – це ганятися за тарганом із гранатометом!

Мігель мав у запасі один коронний прийом, простенький трюк, фокус за назвою *fake finger*. [9 – Фальшивий палець (англ.).] Мексиканець часто застосовував його спеціально для того, щоб привертати увагу та

зав'язувати стосунки з дівчатами, які на перший погляд видавалися скутими й абсолютно неприступними. На основі сприйняття дівчатами цього фокуса він згодом вибудовував цілі теорії в галузі психології жіночої половини людства. Відбувалося все так. Мігель підходив до обраної дівулі чи групи дівчат і просив одну з них потримати в руках невеликий (10?10 см) клапоть тонкої яскравочервоної тканини. Збентежена дівчина кілька секунд переминала в пальчиках шматок сукна, переконуючись, що він не вирізняється нічим особливим. Потому мексиканець забирав матеріал і на очах дівчини великим пальцем правої долоні ретельно заштовхував його у міцно стиснутий лівий кулак. Коли червона ганчірка повністю зникала в затиснутій долоні, хлопець, усе ще тримаючи великий палець у кулаці, кілька разів картинно дмухав на руки і... різким порухом розводив їх урізноміч, показуючи, що клапоть безслідно зник. Дівчата, зрозуміло, роззявляли роти й починали допитуватися, куди поділося сукно? Ось так ми знайомилися...

(Увесь секрет у тому, що Мігель завчасу ховав у лівому кулаці штучний гумовий палець – точну модель великого пальця людини з отвором усередині. Відтак шматок тканини заштовхував не у стиснуту лівицю, а у фальшивий палець, саме в який насамкінець фокусник і встромляє великий палець правої руки. Після того як долоні розведено вбік, милолиці глядачки шукають очима яскраво-червоний клапоть тканини й не звертають уваги на те, що один із пальців у фігляра гумовий! Для успішного завершення фокуса гумовий палець необхідно непомітно зняти й сховати до кишені штанів.)

Мігель випробовував цей трюк на фінках, французенках, німкенях, росіянках, італійках і навіть таїландках. І не було жодного разу, щоб цей тупий – тупий до неможливого! – фокус не спрацював.

– Вони хочуть того ж що й ми, але чекають, доки ми почнемо діяти, – пояснював Мігель. – Звісно, можна підійти та просто ляпнути щось на зразок «давай потанцюємо», або принести букет квітів, або писати любовні листи, але це тупо, чувак, це так ту-у-упо! Досить вигадати щось оригінальне, щось яскраве й несподіване, таке, на що дівки не очікують, і вони всі твої, чувак.

– У тебе трохи однобоке бачення проблеми, чувак, – стримано відповідав я.

– Вони мавпи, чувак, то й поведься з ними, як з мавпами! – кричав мексиканець.

– Друже, ти помиляєшся, – палко заперечував я. – Жінка – це ідеал, жінка керує світом, вона надихає чоловіка, примушує його бути кращим, аніж він є насправді, її тіло прекрасне, її...

Мігель відмахувався від мене й мотав кудлатою головою.

– Ти телепень, Максе, хоч і пишеш дисертацію, але ти est?pido,[10 – Дурень (ісп.).] бо якщо не ставитимешся до них, як до мавп, вони почнуть ставитися до тебе, наче до мавпи.

Тут я прикушував язика та йшов працювати над дисертацією..

...То що сказав би Мігель? Що б він порадив?

* * *

Але Мігеля поряд не було.

Тож с'як-так пересидівши першу ніч, – переважно дивлячись на місяць і зосереджено жуячи шмарклі, – я був змушений човгати по пораду та розраду до іншого свого товариша, який, на щастя, виявився під рукою.

Звуть його Алекс. Хоча вряди-годи, залежно від настрою, я кличу його або дуже просто – Саня, або ж екзотично й зменшено – Алі. Ми познайомилися років із п'ять тому й на цю мить спільно працювали над одним згибим і безпросвітним проектом, який, як ми тоді гадали, мусив зробити нас мільйонерами.

Алекс (він же – Саня, він же – Алі) на чотири роки старший за мене. На вигляд невисокий, але кряжистий і підтягнутий, спортивної тілобудови хлоп. У минулому – боксер-любитель. У нього виразні й миготливі очі невизначеного кольору, прямий короткий ніс, острішкувате руське волосся та вічно розтягнутий у посмішці рот. За характером Алекс – безкомпромісний оптиміст і жартівник, через що у нього в друзях ходить заледве не пів-Киева. Такого живчика й веселуна ще треба пошукати. Здається, немає на світі такої ситуації, котра б примусила хлопця засумувати. За жодних умов, навіть у час найбільшої скрути, він не опускає рук і завжди тримає хвіст пістолетом. Крім того, від багатьох наших спільних знайомих я не раз чув, що Алі виручав своїх друзів у хвилину найбільшої скрути. Мабуть, саме за це його найбільше цінують і поважають.

Протягом останніх місяців, під час спільної роботи, ми з Алексом помітно зблизилися, саме тому я посунув до нього по розраду. Наступного ранку, нічого не втаюючи, розповів усе Алексові. Мій друга довго обмірковував почуту історію, а тоді здивував мене, розважливо порадивши:

– Зателефонуй їй.

– Ти що?! – Я аж захлинувся від обурення. – Зателефонувати їй першим?! Та ніколи в житті! Що б я взяв і зателефонував? Та я ж...

Алі жестом примусив мене вмовкнути. Я заглух, подумавши, що Мігель нізачо не порадив би такого паскудства. Не знаю достеменно, що б мексиканець вигадав у такій ситуації, але він напевне заборонив би мені телефонувати їй першим.

Але в тому то й заковика, що Алекс – то далеко не Мігель.

– Зателефонуй, – серйозно й розсудливо повторив мій товариш. – Можливо, вона не відповість. Можливо, просто пошле тебе на фіг. Але ти повинен їй зателефонувати, вона ж не якась там лушпайка.

Я хотів спитати, хто така лушпайка, та вирішив, що краще, мабуть, мені цього не знати...

Після обіду в неділю я знову опинився у себе на квартирі сам на сам зі своїми демонами. Я спробував почитати (про те, аби щось написати, не могло бути й мови; я остерігався, що в такому стані замість оптимістичної та життєствердної adventure story склепаю якийсь кошмарний хорор із горами трупів, вивернутими кишками та розмазаними по стінах мізками). Розгорнув черговий томик Марка Твена, але не зміг просунутися далі першого абзацу. Якись чорти роздмухували в моїх нутрошах пекельне вогнище.

Я раптом зрозумів, що через неї втрачаю абсолютно все. Складалося враження, наче цей розрив зробив із мене інваліда. Я почувався самотнім, нікому не потрібним гвинтиком, який відвалився від машини. Я просто випав із життя. А тоді до мене несподівано дійшло: я більше не можу писати! За останні дні мені не вдалося вичавити із себе навіть рядочка, навіть півречення, що потім не дратувало би мене своєю кострубатістю та банальністю. Я не знав, скільки це триватиме, і тому страшенно зловився, та не міг нічого вдіяти. Чи міг?...

І тоді... вирішив зателефонувати.

Нині я розумію: це було помилкою. Зовсім не через те, що я набрався сміливості й зателефонував першим. Насправді річ у тім, що під час руйнації стосунків завжди є певна межа, після якої більше неможливо повернути назад. Навіть якщо дуже кортить.

У фізиці використовують таке поняття – ентропія. Це функція стану будь-якої системи, що є мірою незворотного розсіювання енергії. З математичної точки зору ентропія слугує підтвердженням того, що всі процеси у природі незворотні. Якщо ви гепнулися з десятого поверху, вас, звісно, можна підняти назад, але не можна повернути ваш стан до початкового. Або якщо ви під час сніданку ненароком розбили чашку з чаєм, то можете зібрати його губкою зі столу та зцідити назад у чашку, та це вже буде інша чашка й навіть інший чай, оскільки певна частина рідини лишилася на столі та в губці, якась частина випарувалась, а решта ввібрала в себе трохи вашої енергії, поки ви вичавлювали мокру губку над новою філіжанкою. Так ось, ентропія наших стосунків незмірно зросла, що означало – шляху назад більше немає.

Жаль, я про це тоді не думав.

Я натиснув кнопку виклику, дивлячись, як на екрані мобілки блимає її номер. Я міркував лише про те, щоб стулити все до купи. Силкувався якомога швидше повернути все назад. Але назад вороття не було. Сподіватися на таке – це вірити, що вода, яка вилилась із перекинutoї склянки на підлогу, зможе піднятися у склянку тим же шляхом, яким вихлюпнулася назовні...

Я справді був est?rido, як казав Мігель, бо не розумів, що щастя не може залежати від чого-небудь зовнішнього, чогось, що не виходить ізсередини тебе. Особисте щастя не може бути щастям, коли воно залежить від іншої людини.

Вона таки відповіла.

- Алло... - голос звучав сухо та непривітно.

- Е-е-е... Привіт...

Мовчання.

- Що робиш? - хутко спитав я, аби хоч чимось заповнити вакуум поміж нами.

- Та нічого... Хочу подивитись якийсь фільм.

Я раптом напрочуд чітко зрозумів, що не повинен був телефонувати. Кожна її фраза здавалася ворожою. Але відступати не мав куди.

- Сьогодні чудовий день, - повільно промовляю, ретельно обмірковуючи кожне слово; погода насправду видалася славною. - Може, прогуляємось?

- Ні, - без вагань відповіла Маруська. - Немає настрою, - а тоді ледь чутно додала: - Вибач.

Я прикусив губу, щоб не ляпнути нічого зайвого, й розірвав зв'язок.

«Лушпайка», - подумав я.

Зціпивши зуби, відчув, як у грудях закипає розплавлена сталь, просочується крізь ребра та вологими гарячими плямами огортає шию.

І це вже був не нокдаун. То був нокаут. Глибокий нокаут, після якого довго не приходять до тями.

Резюме до цього Розділу:

Краще - це ворог хорошого. Коли життя працює гладко й злагоджено, немов швейцарський годинник, не треба нічого покращувати!!! Залиште все, як є...

Розділ 2

Здавалося б, а до чого тут Бразилія?

І ось ти вже зловлений у власному гніздечку, і речі, якими ти володів, тепер володіють тобою.

Чак Паланік. Війцівський клуб

А й справді, Кідрук, запитаєте ви, що це таке: до чого тут Бразилія?!

Із усією відповідальністю запевняю вас, панове: ми вже за декілька кроків від неї. Зберіться, потерпіть і дотягніть до кінця цього розділу. А я (перед тим як перейти до мандрів безлюдними непролазними нетрями в серці Південної Америки) доведу до кінця скорботно-романтичну історію, через яку мене вдруге за кілька місяців потягло на інший бік Атлантики.

Два дні після розриву з Маруською я ходив сам не свій. Геть зачучверів через те кучеряве дівчисько. Роботу виконував абияк, майже ні з ким не говорив, а коли й перемовлявся, то лаконічними безбарвними фразами, бездумно дивлячись кудись убік, наче й не зауважуючи свого співрозмовника. Друзі та знайомі були вражені від такої разючої та гвалтовної зміни мого настрою, окремі навіть почали вважати мене вередливим диваком, який без усіляких мотивів надимається, мов бурундук, і самим лише виглядом псує настрій усім навкруги. І тільки Алекс знав справжню причину мого невідрадного трауру.

Опівдні третього дня, більше не маючи сил терпіти мою кислу мордюку, Саня потягнув мене у «Віолет» обідати. Сподівався, що під час трапези я розбалакаюсь і мені хоч трохи полегшає.

Чепурний ресторанчик «Віолет» розташувався у напівпідвальному приміщенні «Індустріалбанку», чия біла багатоповерхова будівля стриміла одразу навпроти нашого офісу. Навіть не накинувши курточок, ми перемахнули через дорогу та заскочили до ресторації. Всередині кілька потомлених і блідих, як вампіри, банківських клерків покvapливо прикінчували ситні ленчі.

Алекс одразу замовив собі бізнес-ленч. Не вчитуючись у назви страв, я машинально перегорнув декілька сторінок меню, після чого замовив грецький салат.

– Пф-ф-ф, – пирхнув Алі, затим безцеремонно видер із моїх рук меню та проказав офіціантові: – Йому теж бізнес-ленч, будь ласка... Чувак, поїж по-людськи, а то ти копита відкинеш від голоду.

Потому між нами залягла важка ніякова мовчанка, наче у простір над столиком хтось напхав прозорі звукоізоляційної вати. Зрештою Саня прокашлявся й обережно почав:

– Що там у тебе з Маруською?

– Нокаут... – тихо зронив я, майже не розтуляючи губ. – Як у Льюїса й Рахмана...

– У їхньому першому бою чи в другому?

– У першому... – прогугнявив я, безсило, мов мішок із картоплею, розвалившись на фіолетовому дивані.

Очікуючи, поки принесуть перші страви, ми з Алексом зосереджено гризли підсолені сухарі, котрі на дурняк пропонують усім відвідувачам фіолетового ресторанчика. За вікном кволо чеберяли низькі рвані хмари. Дощу не було, однак вологий холод і несвіжа сірість неба й асфальту наганяли страшенну нудьгу. Затверділе осіннє повітря моторошно брязкало об шибки холодних багатоповерхівок Печерська. Представницькі седани на

стоянці неподалік «Віолету» притискалися один до одного, втелюючись понурими фарами у порепаний асфальт, заплямований огидними калюжами.

– Мда-а... Фігово... А ти їй телефонував?

– Угу...

– І що?

Мій погляд блукав довколишніми, порожніми вже столиками, вкритими такими самими фіолетовими, як і дивани, скатертинами. Вигляд брудних неприбраних тарілок дратував не менше, ніж безформна й розкисла жовтнева погода. Хоча тоді мене взагалі все дратувало.

– Нічого, – непривітно буркнув я.

– Послала? – доколупувався Алі.

– Ні... ну тобто так... коза...

– А ти?

– А я просто поклав трубку. Уже третій день не розмовляємо, – я зітхнув, а тоді вкинув до рота нового сухаря й узявся злісно розжовувати. – Забудь про неї, чувак. Між нами все скінчено.

Алекс із жалем подивився на мене, певно, подумавши, що це не йому слід «про неї» забути, але вголос так нічого не вимовив. Незабаром із кухні виринув офіціант, безшумно підійшов до столика й поставив перед нами тарелі з бульйоном.

Кілька разів сьорбнувши масну гарячу рідину, я відставив тарілку. Саня на мить перервав трапезу та пробурчав:

– Ну, вона тебе технічно так забацала, чувак... Наче якогось шмаркатога пацана.

Я лише скривився у відповідь.

– Але ти не парся, – продовжив він, постукавши долонею по серці, – ще пару днів ось тут поболить, а потім почне стихати.

«Ти бач, лікар мені знайшовся», – промайнуло в голові. Я й сам знав, що рано чи пізно біль почне вщухати, проте на ту мить від того легше не ставало.

– Слухай, а які в тебе плани на Новий рік? – несподівано змінив тему розмови мій товариш.

Я трохи пожвавішав.

– Хочу потинятися Близьким Сходом. Відвідати Сирію, Йорданію, Ліван... Журнал «Мандри» оплачує мені квитки до Дамаска й назад.

Саня із розумінням кивнув, а тоді ніби ненароком поцікавився:

- Тобі обов'язково летіти цієї зими?

- Що ти маєш на увазі?

- Ти б не міг відкласти поїздку на Близький Схід чи мусиш вирушити саме зараз?

- Та ніби не мушу... - Я скося зиркнув на товариша, поволі починаючи докумекувати, що він затіяв цю розмову не просто так. - А що?

- Нічого... - зовсім непереконливо протягнув Алі, а потім учепився в мене поглядом і одним махом випалив: - Слухай-чувак-а-поїхали-до-Бразилії!

- Куди? - вирячився я.

- До Бразилії!

Умить перед очима зринуло все, із чим на той час у мене асоціювалася найбільша латиноамериканська країна: кава, Ріо, безмежна сельва, натуральний каучук, запальна самба, непролазний Амазонас, нещадні піраньї, миготливий карнавал, футбол, уподібнений до релігії... Затим попливли уявні картинки можливих пригод із майбутньої подорожі: нові знайомства, цікаві зустрічі в хостелах, вечірки, довгі нічні переїзди, багатоденні переходи нетрищами... І вже за секунду я більше не думав ні про що, крім одного: поїхати! Поїхати за будь-яку ціну. Рвонути світ за очі, зануритися в авантюру, поринути з головою у круговерть пригод, забути про все, що гнітить і скніє в душі, зрештою просто втекти від проблем!

Потужна хвиля ущипливого тепла розливалася моїм тілом. Виникло відчуття, наче хтось шойно вгатив мені цілий шприц адреналіну. Просто в серце. Я не спитав «коли?». Я не спитав «для чого?». Я навіть не поцікавився «чому саме Бразилія?». Натомість бовкнув:

- Так, - і розтягнув рот у широченній усмішці... Певно, вперше за останній тиждень.

Значно пізніше, подумки повертаючись до цього епізоду, я розмірковуватиму над тим, що найбільші авантюри нашого життя, мабуть, саме так і починаються - з однієї недбало кинutoї у, здавалося б, найбільш незручний момент фрази.

- Це добре. - Алекс м'яко посміхнувся у відповідь.

- Коли летимо? - Мої очі блищали, а в череві теплішало, ніби хтось усередині щосили роздмухував давно пригасле багаття.

- Давай десь у грудні. Знайдеш квитки якнайдешевше - ти ж у цьому тямий.

- О'кей, - метельнув я макітрою. - Із радістю!

- Заодно подумай про маршрут...

Ми швидко впорались із рештками ленчу й залишили «Віолет».

На вулиці мене аж розпирало від щастя. Кудлаті хмарки радісно клубочилися у височині над головою. Свіжий осінній вітерець, безжурно посвистуючи, пустотливо бренькав шибами печерських багатоповерхівок. Кожен автомобіль на стоянці біля банку весело шкірився до мене решіткою радіатора. І навіть із придорожніх калюж, здавалося, лилося сонячне сяйво, що зачалилося там після останніх погожих днів бабиного літа.

– Що з тобою? – спитав Алекс, ховаючи в голосі незлостиву насмішку.

– Ми ідемо... ми ідемо до Бразилії, чувак... – мов зачарований, прошепотів я.

Тож на перший погляд у нас із Санею все якось так легко та славно склалося: я посварився з дівчиною, на допомогу примчав Алі-рятівник і запропонував мені чкурнути до Бразилії, я постав, неначе Фенікс із попелу, і ми з друзякою бадьоро помарширували бешкетувати до Бразилії. Але то тільки на перший погляд усе так просто. Насправді життя – це надто складна штука, щоби вдовольнятися такими нехитрими рішеннями. Та й узагалі, Амур – ця волохата римська потвора – ще зроду-віку по-доброму мене не відпускав.

* * *

Я вже, здається, десь писав, що у будь-якої події, котра трапляється у вашому житті, є купа об'єктивних і суб'єктивних передумов, а також одна-єдина безпосередня причина – такий собі поштовх, котрий і призводить до того, що подія відбувається. Так ось, безпосередньою причиною всіх подальших подій (читай – неприємностей) став я сам.

Хоча, нічого, мабуть, не скоїлося б, якби у мене не було блогу, а разом і дурнуватої звички записувати до нього все, що треба й не треба.

Річ у тім, що я, як і багато хто з нинішньої молоді, веду публічний Інтернет-щоденник на порталі Живого Журналу. Зрідка, маючи вільний час, настрій і натхнення, я занотовую туди цікаві факти та кумедні історії зі свого життя. Тільки не подумайте, що я є блогером у повному значенні цього слова. Повірте, панове, я дуже далекий від того, щоби змальовувати особистий побут із усіма його нудними та нікому не потрібними подробицями, як це роблять окремі сучасні «герої» блогосфери: «Сьогодні зранку встав, пішов до ванної. Пісяти не хотілося, а потім я чистив зуби. Перед виходом із ванної почувався під лівою пахвою, а снідав яечнею, приготованою за тайландським рецептом...» і т. д. і т. п. Свій щоденник я завів, коли виїжджав на навчання до Швеції. І основним його завданням на той час був однобічний зв'язок із батьками: раз чи два на тиждень я писав розлоге повідомлення або, висловлюючись по-блогерськи, ліпив пост про важке й непросте життя в заграниці, після чого одна моя знайома в Рівному роздруковувала його в себе на роботі й відносила батькам. У такий спосіб мої предки могли дізнаватися про те, як я поживаю, не витрачаючи скажені гроші на телефонні розмови. Згодом мене всерйоз захопили подорожі; відтоді Живий Журнал (далі – ЖЖ) став тим місцем, куди я вивантажував фотографії та записував коротенькі історії про свої поневіряння далекими

краями. Нині я пишу лише тоді, коли справді відчуваю в цьому потребу, цебто коли душа співає та хочеться від радощів пускати носом бульки.

Після розмови з Алексом у «Віолеті» затяжна дводенна депресія закінчилась, і я бадьорим кроком повертався до повноцінного життя.

Забігши назад до офісу, передусім засів за комп'ютер і поліз у папку Music, наміряючись запустити у Winamp'і якусь бравурну й життєствердну пісеньку, котра б сповна відповідала моему теперішньому бойовому настрою. Перебрав кілька альбомів Bon Jovi, Bryan Adams, Avril Lavigne, коли погляд натрапив на пісню колишнього вокаліста «Арії» Кіпелова – «Я свободен!». Не вагаючись, натиснув Enter і відкинувся на спинку крісла, з насолодою всотуючи всім еством перші акорди славнозвісної балади. Думайте що хочете, але на приспіві мені аж верещати схотілося від надміру почуттів. А тоді до мене раптом дійшло, що це і є той знаменний момент, коли душа співає, коли від пронизливого щему зриває дах, коли... Словом, я напрочуд чітко осягнув, що мушу негайно увіковічити такі прекрасні відчуття в блозі. Я запустив Internet Explorer, зайшов на свою сторінку в ЖЖ і вихлюпнув туди все, що булькало в моїй очампілій макітрі.

Новостворений пост мав назву «Я знову в строю!» і виглядав ось так:

Я знову в строю!

Oct. 5th, 2009 at 2:21 PM[11 - 5 жовтня 2009, 14:21.]

Не припиняю дивуватись, як воно буває. Найкращі дні завжди починаються просто препаскудно.

Сьогодні знову те саме:) Зранку готовий був вішатись, останні два дні взагалі не спав, не їв, тільки жував соплі. А зараз... зараз... Бразилія.

Це Бразилія, чуваки!:))

Не Близький Схід і ніяка там Азія. Тому пішли всі, все і вся до дідька!!!

Життя надто коротке для того, щоб марнувати його на рюмсання!

- -

Розташування: Kiev, Ukraine

Настрій: happy

Ниньки звучить: Кіпелов – Я свободен!

Ось такий небагатослівний, зате вельми експресивний пост. Я тоді навіть припустити не міг, що вона читає мій ЖЖ...

* * *

Наступного після розмови у «Віолеті» дня я прибіг на роботу безжурний і щасливий, мов новонароджене щеня. Аж півдня я натхненно вищебечував слова легендарного хіта вокаліста з «Арії»:

– Я свободен ат любові, ат предсказанной судьби і ат земних аков... ат зла і ат добра... в маей душе нет больше места для тебя-а-а! Я свабо-о-о-оден...

Та ось о першій пополудні мій мобільний якомсь підступно так пілікнув. Насправді то було звичайне сповіщення про отримання текстового повідомлення, проте інтуїція, оте приховане шосте чуття, запалила в мозку неспокійний здогад.

Я неохоче витяг телефон із задньої кишені джинсів і скося глипнув на екран. Навіть не зирнувши на ім'я відправника, я вже розумів, що то була вона. І не помилюся – короткий напис унизу дисплея повідомляв, що Маруська настрочила смс.

Блискавично відкривши повідомлення, напоровся на банальне: «Привіт, як справи?»

Кілька секунд, звівши до купи брови, крутив свій плаский Samsung U600 у руках, після чого рішуче відкинув телефон убік. «Ти бачиш, яка нахаба! – думаю. – Це ж треба таке писати! Наче нічого й не сталося, слово честі. Ні фіга їй не відповідатиму – нехай знає, лушпайка!»

Через двадцять хвилин, після кількох абсолютно марних спроб сконцентруватися на роботі, я вхопив мобільного до рук і відписав: «Привіт. Нормально». І спеціально ніде не поставив жодного знака оклику, щоби було видно, що я сердитий і розгніваний. Дуже розгніваний...

Майже відразу зрозумів, що вчинив неправильно, оскільки почав чекати на відповідь. У глейкому очікуванні сплигло десять хвилин, за ними – двадцять, потім – півгодини. Довкола мене снували співробітники, знадвору долинав гамір студентської перерви (за нашим будинком знаходиться перший корпус Київського національного університету культури і мистецтв), а я примітивно до крісла, намагаючись на рівні підсвідомості відмежуватися від довколишнього шуму, в якому вчувалося що завгодно, та лише не примітивне пілікання мобілки. Щомиті я ловив себе на тому, що просто не можу відірвати погляд від свого мобільного телефона, однак... лискучий чорний Samsung-слайдер підступно мовчав. Увесь мій ранковий оптимізм хирів і розлізався на очах.

Нарешті телефон мляво пискнув! Не встигла остання нота музичного сповіщення про прихід нового смс випурхнути з крихітного динаміка, а я вже тримав мобільний у руках і пожирав поглядом повідомлення. «У мене теж усе нормально. А ти чого так довго не писав?...»

...Друзі, ви не пам'ятаєте той архаїчний анекдот про літню парочку, котра прожила у шлюбі більше як п'ятдесят років і в якій журналіст випитує секрет такого довготривалого сімейного щастя? «Невже у вас жодного разу за стільки років спільного життя не виникало бажання розлучитися з

дружиною?» – питає кореспондент у чоловіка. На що той йому відповідає: «Бажання розлучитися не було, а от убити – та-а-ак!»...

Так ось, цей анекдот, у контексті мене та Маруськи, зовсім не анекдот, а абсолютна правда. Позаяк після прочитання Марусьчиного смс мені нестерпно, шалено та несамовито закортіло порішити її на місці. Причому в якийсь варварський, нелюдський спосіб.

Попри надлишок войовничих почуттів, я відписав майже відразу: «Не хотів, то й не писав», – як бачите, намагаючись висловлюватись якомога грубіше й нахабніше.

Кучерявка не забарилась із відповіддю.

«А ти чого такий сердитий?:) Зустрінемося сьогодні ввечері?» – весело та безпосередньо строчила моя красуня...

Я коли це прочитав, то спочатку подумав, що в моєму животі хтось підірвав осколкову гранату. Кров масною теплою хвилею прилинула мені до вух, а від шаленого обурення засльозились очі. Однак прогіркла жовч образи недовго роз'їдала моє ество. За кілька хвилин гонор потьмянів і згас, неначе кволий вогник свічки від подиху дужого вітру, після чого тремтячими від збудження пальцями я згодився на повну капітуляцію: «Ну давай... О котрій?»

«О 6-й я чекатиму на тебе на "Контрактовій". О'кей?»

«О'кей...»

Потому я весь розм'як, наче малинове желе. Немов перші осінні шмарклі розмазався по кріслу й почав стікати на підлогу. Безперечно, я сердився сам на себе через власну непослідовність і м'якотілість, але нічого не міг удіяти. Воістину, чи то любов робить людину дурною, чи тільки дурні й закохуються?...

Нетерплячка сушила й виснажувала мене, не виходило ні про що, крім Маруськи, думати.

Мене то кидало в жар, то обсіпало морозом; якоїсь миті я страшенно лютував і злостився на неї, та вже за хвилину тішився, що вона написала. Зрештою я зрозумів, що попрацювати сьогодні не вдасться, а тому не став чекати на кінець робочого дня та зірвався додому. Хоч душ прийму перед тим, як бігти на «Контрактову».

Побачивши, як я, ніби кульова блискавка, вилетів з офісу, Алекс сіпнувся та прокричав мені навздогін:

– Щось трапилось?... – Секундна пауза. – Ви що, бляха, помирилися?

– Ще не знаю! – відмахнувся я, тупочучи до ліфта.

– Дурень! – загорлав Саня, та я його вже не чув. На жаль.

* * *

За десять шоста я зустрівся з Марусею, і ми спокійно помирилися. Хоча, правду кажучи, ми навіть не мирилися: Маруся просто вдала, що за останні дні нічого особливого не трапилося. Я також не мав бажання роздувати конфлікт, відтак усі можливі суперечки владналися по-тихому, без зайвих балачок і дискусій. Ми повечеряли (щоправда, за весь вечір я так і не позбувся незрозумілого внутрішнього дискомфорту), після чого я провів її додому.

Життя спроквола поверталось у торовану колію. Вдень я працював, увечері, висолопивши язика, мчав на побачення, а вночі, підперши сірниками важенні повіки, писав пригодницьку сагу про свою подорож на острів Пасхи. За день я втомлювався, мов тяглова коняка, мов той пес із упряжки Амундсена на останніх кілометрах перед Південним Полюсом, а проте нічого не хотів змінювати. Вірив, що це і є мій шлях до світлого майбутнього.

Тиждень після нашого з Маруською замирення я старанно переконував себе в тому, що все стало на свої місця, вперто ігноруючи одну вельми вагому обставину, а саме – нещодавно озвучене бажання пертися до Бразилії. Річ не в тім, що воно чимось заважало моїй, так несподівано відновленій «ідилії», просто я ніяк не наважувався розповісти про це своїй дівчині.

Але ви ж знаєте, якщо Магомет не йде до гори, то гора йде до Магомета. Казати мені нічого не довелося – рівно за тиждень вона сама мені все виказала.

Ми сиділи в суші-барі, жували японські рибно-рисові пундики, без угаву сипали жартами, сміялися й вигадували плани на найближчі вихідні. Аж раптом Маруська, не змінюючи грайливо-жартівливого тону та не припиняючи мило хихотіти, підступно запитала:

– А що це ти там написав про Бразилію?

Незважаючи на шалапутний настрій моєї кучерявої співрозмовниці, я ледь не вдавився, а тоді напрочуд чітко осягнув, що відповідати на останнє запитання слід серйозно та вдумливо. Краєм ока зирнув на неї. Дівчина все ще не стерла з вуст солодкої посмішки, проте незворушні блакитні очі вкрилися кригою й учепилися в мое горло кігтями якоїсь великої волохатої тварюки.

Мій кадик смикнувся, і я, вирішивши потягнути час, дурнувато пискнув:

– Де це «там»?

– У своєму блозі.

«Вона читає мій ЖЖ», – подумав я, ледь не прицмокнувши від досади язиком.

«Ти що, повний пришелепа? Настроїв про чергову авантюру в публічному щоденникові й сподівався, що я про це не дізнаюсь?!» – подумала Маруська.

Стуливши пельку, я принишк і, немов адвокат на якомусь напрочуд проблематичному судовому процесі, почав зосереджено обмірковувати план подальшого захисту.

- Я маю на увазі той істерично-заливистий пост про поїздку до Бразилії, - тим часом уточнила дівчина.

Її тон цього разу разюче змінився. Оте глумливе й сардонічне «істерично-заливистий» свиснуло наді мною, наче шкіряний батіг, і швидко отягло.

- Що взагалі відбувається, Максе? - вона не говорила, а ніби з кулемета по мені строчила.

- Ну я... ну ми... ми це... так собі зібралися... ми там обідали, і Саня сказав... - думок у моїй довбешці крутилося дуже багато, просто кошмар якийсь, от вони й полізли всі разом із голови, неначе м'ясо із м'ясорубки. - Коротше, ми з Алексом ідемо до Бразилії...

Білявочка всміхнулась, але то вже була зовсім не та посмішка, що хвилину назад.

- Яка, в сраку, Бразилія? - Маруська як розійдеться, то вже не скупиться на перчені вислови. - Чого ви туди пнетеся?

- Та так... - я ховав очі під столом.

- Вам що, нема чим більше зайнятись? Чи ви вже заробляєте стільки, що грошей нема куди подіти?

Грошей ми тоді справді заробляли, що кіт наплакав. Ба більше: навіть заприсягнувшись один одному рвонути до Південної Америки, ми з Алексом іще не знали, де взяти гроші на поїздку. Тож я лише сумно зітхнув, визнаючи, що аргументів для оборони мені очевидно не вистачає.

Відчувши моральну перевагу, Маруська мерщій поперла в наступ:

- Максе, це несерйозно! Це геть безвідповідально! Ти ж не хлоп'я? Правда ж, не хлоп'я? Невже ти не розумієш, що я не можу будувати серйозні стосунки з таким шибайгоголовою, в якого тільки вітер у голові? Якому лише р-р-раз - щось не так - і він уже в Бразилії.

Я длубався пальцем у серветці, час від часу багатозначно зітхав і шморгав носом, виявляючи глибоке каяття у скоєному паскудстві.

- Ти вчинив неправильно, - не вгавала моя Маруся. - Ти вирішив просто втекти від проблем, замість того, щоб спробувати їх вирішити. Це не по-чоловічому, Максе! Я говорю тобі відверто й не соромлячись: ти повівся, як дитя.

Після останніх слів я почувався дуже погано. Не те щоб я в усьому з нею погоджувався. І взагалі, я нікуди не тікав. Просто на душі було страшенно тоскно й гірко. Востаннє я відчував щось подібне в той день, коли мене в київському зоопарку обплювали верблюдами...

Звісно, я міг в одну мить обірвати обурливу тираду, що, наче водоспад холодної води, лилася мені на голову. Я знав, що можу легко поставити Марусю на місце, а проте... було щонайменше дві причини, через які я нічого

не зробив. По-перше, глибоко в душі я усвідомлював, що – ніде правди діти – справді повівся непорядно щодо своєї дівчини. А по-друге, я розумів: якщо ляпну зараз щось агресивне у відповідь, то найімовірніше більше ніколи не обійму її, таку вредну, але водночас милу й ловку кучерявку. Хай там як, але я не хотів її втратити.

– Добре... – ледь чутно видихнув я. – Добре... Не сварись. Я вже нікуди не іду. Я зателефоную Алексові й скажу, що все скасовую.

– От не треба робити мені на зло! – пирхнула Маруська, кумедно набурмосившись.

– А я не на зло, – спокійно відказав я, – це мое власне, обдумане та виважене рішення. Можливо, ми поїдемо пізніше. І тоді я обов'язково візьму тебе із собою.

Кучерявка нічого не відповіла, хоча було помітно, що мої слова їй до душі.

Щоправда, таке мое рішення мало ще й третю, певно, найвагомішу причину: тверезо оцінивши можливі фінансові затрати на другу за рік поїздку до Південної Америки, я побоювався просто не встигнути нашкобти достатню для мандрівки суму. Саме тому я з такою легкістю відмовився від нашої з Алексом авантюри.

Маруся якийсь час удавала сердиту, після чого великодушно мене пробачила. Втім, вона зробила це з таким виглядом, наче дарує індульгенцію останньому грішникові.

Я й сам собі видався затятим чорним відьмаком, якого з невідомих причин помилювали та відпустили з лап святої інквізиції.

Ось так усе знову стало на свої місця.

Повертаючись увечері додому, я зателефонував Алексу та, поскрипуючи від досади зубами, сказав, що нашу поїздку краще відкласти на потім або й узагалі скасувати.

– Тебе катували? – замогильним голосом поцікавився Алі.

– Не.

– Але однаково, мабуть, добрячої задали припарки, якщо ти отакої заспівав, – докірливо бурчав мій товариш. – Славно тебе обробила твоя білява бестія.

Мені кортіло сказонутити, що вона просто виїла мені весь мозок, що, Саня, чувак, ти навіть не уявляєш, як вона може викручувати душу... Але вирішив, що на сьогодні з мене достатньо, і далі не розвивав цієї теми.

– Та ні! – натомість збрехав я. – Я просто прикинув, що навряд чи встигну наскладати достатньо грошей для подорожі. Лишилося зовсім мало часу, чувак. А пертися до Бразилії з порожніми кишенями – безглуздо.

- Ти ж сам колись говорив, що основне - це захотіти, а гроші якось знайдуться!

Подумки я чортихнувся, бо Алекс лупив мене моею зброєю.

- Не знаю, чувак. Я ще помізкую над цим, - відповів стримано. - Не маю звички відступати від задуманого, та, гадаю, цього разу нам слід відмовитися від мандрівки.

Я сам не вірив у вимовлені слова. Голос зривався й тремтів, ще більше посилюючи відчуття ірреальності того, що відбувається. Алі тяжко зітхнув і згодився.

- Роби, як тобі краще, чувак. Я поважатиму будь-яке твоє рішення.

Тієї ночі я не зміг видушити із себе жодного рядочка. Розкритий word'івський файл так і лишився без змін. Тоді я вкотре подумав про те, що Маруся й Муза - то далеко не одне й те саме...

Я лежав на ліжку, підклавши руки під подушку, тельючись в стелю та знову й знову прокручував у голові всі події останніх днів. Мене чомусь не полишала нав'язлива думка, що наше з Маруською примирення було штучним і несправжнім, якимось наче пластмасовим. Я відчував, що, послуговуючись хімічними термінами, наша сполука нестійка. Мимоволі я припускав: насправді дівчину зачепило за живе лише те, як швидко (просто по-свинськи якось) я відновився після розриву, додумавшись поїхати розважатись до Бразилії замість того, щоб сидіти й страждати. В цьому сенсі її палке бажання поновити стосунки скидалося на хворобливу реакцію ображеної жінки, котра намагається відновити втрачений контроль над об'єктом давно згаслої пристрасті. Проте вже за хвилину я сердився сам на себе за такі крамольні помисли.

Півночі всілякі капосні думки, немов заряджені протилежними зарядами частки, зіштовхувались у моїй макітрі й зразу ж розлітались урізнобіч, а потім, відбившись від черепа, летіли назад і знову зіштовхувались, щоби знову розлетітись. Зрештою я вирішив, що хай усе іде до дідька, завтра воно якось перемелеться, втрясється і залагодиться, а нині я краще посплю. І заснув неспокійним сном прогірклого нечестивця.

Ну, що вам сказати... Мов у воду дивився, панове: на завтра воно справді залагодилось.

* * *

У четвер, 22 жовтня, ми з Маруською, тримаючись за ручки, блукали «Метроградом». Вибирали подарунок моїй мамі - за кілька днів у неї мав бути день народження. Вчорашні сумніви все ще терзали мене, однак сьогодні вони звучали глухо й невпевнено, ніби з-під землі. Зразкова поведінка Маруськи, котра повсякчас усміхалась і за весь вечір не відпускала мою руку, щомить більше заспокоювала мене.

Несподівано я відчув, як у кишені забурчав увімкнений у режимі «вібро» мобільний. Я подивився на телефон. На екрані висвічувалось одне-єдине слово: «Алі». Не роздумуючи, натиснув кнопку «Прийняти дзвінок».

– Альо! – кажу.

– Чувак, привіт! – Алекс видався чи то надто веселим, чи то просто надміру збудженим.

– Ну здоров! Як воно?

– Чудово! Я зараз в авіакасі й хочу спитати, чи двадцять два дні – то не забагато?

Я ледь не проковтнув язика.

– Двадцять два... е-е-е... Ти... п-про що?

– Пригадуеш, ти прикидав маршрут і говорив, що в Амазонію ми не поїдемо, бо для такого trip'у необхідна тривала підготовка?

– Умгу...

– Замість того ти висунув пропозицію попхатися на південь Бразилії, в якісь їхні болота... Панталон чи як там їх називають?

– Пантанал, – підказав я.

– О! Точно! І ще ти тоді говорив, що днів 20-25 нам вистачить, щоб усе там оглянути. То я тебе питаю: двадцять два дні – то не забагато? Ми там не засумуємо?

– Звісно, що ні! Але, чувак, почекай! Ми ж із тобою домовлялись, що...

– Чудово! – радісно гаркнув Алекс, більше не слухаючи мене. – Це все, що я хотів почути! Основне, щоб ми не нудьгували!

Я хотів щось сказати, якимсь заперечити, попрохати товариша почекати, проте мобілка виплюнула кілька коротких гудків і затихла – Алі кинув трубку.

«Shit!» – подумав я, скосивши очі на Маруську.

– Хто то був? – наче занюхавши підставу, спитала вона.

– Та то... е-е-е... то по роботі... нічого серйозного, – я відвів погляд убік.

– А що таке «Пантанал»? – напосідалася вона.

– Ну-у-у це така марка обладнання. Теплові насоси. Китайські.

– А-а... Зрозуміло.

Через п'ять хвилин у кишені вдруге задзижчало. Осклянілим поглядом утупившись кудись у далеч коридору, я притулив трубку до вуха. Я не дивився на екран, адже й так здогадувався, хто телефонує.

– Альо, чувак! – закричав Алекс, аж попискуючи від задоволення.

– Так... Так, я тебе слухаю.

– Ну всьо! Я купив квитки. Виліт 2 грудня. Київ – Мілан (Мальпенза) – Сан-Паулу! Назад вилітаємо теж із Сан-Паулу, але пересадку робимо в Римі.

– О'кей... – кволим голосом видихнув я.

– О'кей! – в унісон мені проспівав Саня.

Затим я припинив розмову та запхав телефон назад до кишені джинсів. «Важко, ой як важко бути в цій країні мандрівником», – спливла в голові безрадісна думка. А ще я раптом зрозумів, що мені доведеться приймати непросте рішення: або відмовитися від поїздки до Бразилії, або... сваритися зі своєю благовірною вдруге. Третього варіанта наразі не було...

Поки що я не скажу, що вирішив. Хоча ви, мабуть, самі вже здогадалися.

Резюме до цього Розділу:

Усі чоловіки – козли. Просто кожен посвоєму.

Розділ 3

Київ – Мілан – Сан-Паулу – Кампо-Гранде – Куйяба

На додачу наполягають на тому, що подорож – це спосіб дістатися якогось захопливого фінішу, і тому хвилювання й небезпеки дороги варто звести до мінімуму. Увічнюють хибне твердження про те, що сама по собі мандрівка нічого не означає.

Чак Паланік. Рент: Усна біографія Бастера Кейсі

...Подорож відкрила мені очі на одну важливу річ: утікати від проблем у буквальному сенсі – дуже допомагає.

Алекс Гарланд. Плєж

Вечір 4 листопада...

За чверть сьома ми зібралися в офісі на Печерську, щоб відсвяткувати день народження Ігоря, мого товариша, який певний час працював зі мною на одній фірмі. Окрім мене, Алекса-Алі та самого іменинника, на вечірці були Віка, Ігорєва дружина, та кілька наших спільних з Ігорем знайомих. Опісля до нас приєднався Дімон, колишній однокурсник Алекса, який жодного стосунку до Ігоря не мав, а просто проїжджав неподалік із п'ятьма пляшками пива.

Сабантуй розпочався за всіма правилами: звідусіль сипалися пишні й квітчасті, але переважно порожні та навіть дещо безглузді привітання, крізь шпарки дозаторів булькала безбарвна «Хортиця», а з короткошиїх бочкоподібних пляшечок дзюрчав темно-бурштиновий коньяк. Салати, балик, курячі стегенця, скибки сиру й тонко нарізані кружальця ковбаски розходилися по тарілках, після чого миттю переправлялись у роти й під супровід дружного плямкання опинялись у шлунках.

Вечір видався славним, душевним, але цілком буденним. Нічого особливого не відбувалося, поки... не розпочався футбол. Зовсім випадково святкування Ігорєвого дня народження випало на середу – день, коли в Лізі Чемпіонів проходять матчі групового турніру. Ніхто з нас про це завчасу не подумав, а дарма, оскільки поєднувати дві урочисті події, кожна з яких міцно пов'язана з розпиванням чималих об'ємів алкоголю, не знаючи наперед, як одна з цих подій завершиться, було вельми необачно. Тож 4 листопада наше київське «Динамо» приймало на стадіоні ім. Валерія Лобановського знаного заморського гранда – міланського «Інтера».

О 21:40, відчепившись нарешті від Ігоря зі своїми надокучливими вітаннями, ми забрали в Дімона пиво та перекочували до іншої кімнати – кімнати з телевізором, приготувавшись до перегляду футболу. За кілька хвилин залунав гімн Ліги Чемпіонів, і поєдинок розпочався. Вся наша компанія прикипіла до телевізора, час від часу відпускаючи шпильки на адресу суперника.

На 26-й хвилині під наші знавіснілі вигуки «Дава-а-ай» і нестримний рев двадцятитисячного стадіону Андрій Шевченко вклепав гол у ворота суперника. Зрозуміло, нашої радості не було меж. Аж п'ять разів ми обмивали успіх нашої команди.

Незабаром розпочалася друга половина матчу. Грали команди на рівних, однак напруження наростало. Гравці «Інтера», намагаючись відігратися, нарошували тиск, усе більше відтісняючи «Динамо» до воріт.

Перед тим як розказувати далі, хочу запитати: друзі, ви пригадуєте цей матч з «Інтером»? Клятий матч третього туру Ліги Чемпіонів у середу 4 листопада 2009 року...

Другий тайм добігав кінця, йшла 85-та хвилина поединку. Було видно, що гравці «Динамо» потімилися, через що припускалися багатьох дрібних і зовсім необов'язкових помилок, однак і міланці теж добряче захекались. Останні хвилини гри тягнулися неймовірно довго, проте «наші» трималися, і табло незмінно показувало приемне 1:0 на користь київської команди. До перемоги було, як то кажуть, рукою подати.

Від пекельного напруження нам відібрало мову, а про Ігоря та його день народження забули й думати. У повній мовчанці ми додивлялись останні вирішальні хвилини, нервово вчепившись хто за що: дехто тримався за ніжку стола, інший обплітав руками чарку, а хтось панічно чіплявся за руку сусіда.

– Та всьо, пацани! – несподівано закричав Алекс (певно, нерви не витримали). – Їм кранти! «Динамо» їх порве! Хана тому «Інтеру». Давайте, за перемогу!

Хлопець ухопив до рук келишка з коньяком і нетвердим порухом підняв його над головою. Посоловілі очиська задержувато зблискували.

Гріх було пропускати такий тост, тож, аби не наврочити, ми тут таки похапали чарки до рук і переправили їхній уміст у горлянки. І саме в цей момент сталося непоправне – трах-бах! – дві філігранні передачі в один дотик, і Дієго Міліто, нахабна міланська морда, прискакавши до штрафного майданчика аж із середини поля, з усього маху засадив м'яч у «наші» ворота. Лесть не порвав сітку, неандерталець такий.

Гіркота від коньяку змішалася з гіркотою від образи. Хвилинна гранітна тиша, здавалося, заглушила навіть ображений гул стадіону, що линув із телевізора. А тоді почалось...

– Ай-яй-яй!

– Ну як так?! – не стримався хтось ліворуч від мене. – Лишалось ж зовсім трохи!!!

– Вони так завжди! – підтакнули праворуч. – Потолоч!

– Нема характеру в команди! Нема й усе!

– Таки нема...

– Мудаки!

Аж тут Алекс удруге випростався над столом, тим самим спинивши зливу колективного обурення.

– Та що ви таке говорите, пацани! – дорікнув він. – Це ж міланський «Інтер». Не якась там дворова команда, а ого-го! І наші хлопці молодці – нормальок трималися. Нічия з «Інтером» навіть на своєму полі – чудовий результат. А тому – давайте вип'ємо за нічию та за подальші перемоги! – Алі знову підніс повну чарку над головою.

– Твоя правда, чувак, – розважливо погодився я. – Нічия – гідний результат. За нічию!

І що ви думаєте? Не встигли ми всі перецокатись, як на першій доданій хвилині голомозий голландський задрипанець Уеслі Снейдер після затяжної масованої атаки міланців у неймовірному напівстрибку-напівпадині заштовхав шкіряну кулю у ворота. Не у свої, звісно, ворота... Як наслідок – на табло висвітилося дуже неприємне «1:2». Ми всі дивилися на ті страшні

цифри, як німці, котрі теляються на червоний прапор над Рейхстагом, не маючи сил повірити, що таке, чорт забирай, буває.

Алекс обвів усіх сталевим наїжаченим поглядом. Я, Ігор, Дімон та інші гості похнюплено мовчали, винувато опустивши очі в чарки, наче видивляючись щось у тьмяній каламуті коньяку. І тоді Саня прохрипів:

– Ось тепер, пацани, ми напиваємось...

І ми напилися... Причому напилися так, що в цьому місці замість трьох можна поставити аж дев'ять крапок. Ось так...

* * *

Ранок 5 листопада...

Прокинувся я з таким паскудним і гидотним відчуттям, що навіть і не описати. Водночас напрочуд чітко осягав, що, крім шпаркого й смердючого похмілля, мене мучить дещо набагато дошкульніше. По-моєму, то совість спозарання накинулася на мене, наче голодний хробак на перестигле яблуко. Схоже, вчора я вчинив якесь велике паскудство, от тільки нинішнього ранку ніяк не міг пригадати, яке саме... Може, облаяв когось у метро в годину пік без вагомої на те причини? Чи здачі продавчині недодав? Чи навпаки – облаяв продавчиню, а в метро без причини дав комусь здачі? Але це все звучало неправдоподібно та якось дріб'язково – зі мною такого не буває. Ну, або якщо й буває, то дуже рідко, і совість після цього ще жодного разу не розшарпувала та не розпинала мене. Принаймні не так, як сьогодні.

Я лежав, не розплющуючи очей, і натужно роздумував про те, що ж такого накоїв. Єдине, що чітко пригадував, – це те, що вчора ввечері ми святкували день народження Ігоря. Невже я не презентував йому подарунок? А може, – я аж здригнувся від страхітливого здогаду, – ми набралися так, що я поліз битися? Це ж треба, чорти б мене забрали, у людини день народження, а я замість подарунка натовк йому писк... Утім, наступної миті я заспокоївся: ми в надто хороших стосунках з Ігорем, я просто не здужав би влити в себе стільки алкоголю, щоби полізти до нього з кулаками. Та й причини на те не було жодної.

Зрештою я втомився гадати й розплющив очі.

– О май гад!!! – тієї самої секунди з моєї пельки вихопився нелюдський крик.

Реальність виявилася такою несподіваною, дикою та жорстокою, що я спершу не повірив у неї. Зметикнувши, що це якесь мракобісся, зразу ж заплющив очі.

Проте холодні й колючі щупальця страху обтискали мою горлянку – побачений кошмар усе ще стояв перед очима. Непередаваний жах кайданами скував кінцівки та чимось важким, як ковальське ковадло, причавив груди. Лише титанічним зусиллям волі я тамував невтримне тремтіння всього тіла. Скажу відверто: такого страховиння я ще не бачив за все своє життя. Навіть

зараз, коли пишу ці рядки, весь умліваю всередині, а пальці дрібно трусяться, раз за разом припускаючись помилок під час писання.

Я провів долонею по ковдрі. Обережно зжухмив її пальцями. Потому повільно зігнув руку в лікті й помацав подушку. Чудеса якісь, ій-бо! Затим, упершись ногами в нижнє бильце ліжка, посовав туди-сюди попою по простирадлу. Теж шовк. Чорт забирай, відколи й звідки у мене з'явилася шовкова постільна білизна?!!

Сплигло секунд тридцять. Я розумів, що баньки хоч-не-хоч, а доведеться пролуплювати. Відтак, міцно стиснувши кулаки, обережно розклепив одне око й ще раз оцінив обстановку... Серце застрибало, мов тенісний м'ячик під ракеткою, коли я зрозумів, що не помилився, кімната справді була рожевою!

«Твою дивізію вперед», – подумав я, а тоді відважно розплющив друге око й сильно-сильно потер баньки. Проте видіння не зникало.

Поволі й дуже неохоче моя свідомість звикалася з тим, що я лежу в кімнаті з рожевими стінами, що над вікном теліпаються всілякі пухнасті рюшечки, постільна білизна на моєму ліжку шовкова, цебто огидно-слизька, до всього – теж рожева, ворсисті подушки вишиті сердечками, а над головою... О, то був кошмар! Над моєю головою валялось аж п'ять – не один, не два, і навіть не три, а п'ять! – плюшевих ведмежат. Усі з пухнастими балабончиками й червоними, наче срака африканського бабуїна, сердечками на грудях, а також із вигаптуваним на кожному яким-небудь плюгавим написом – як не «Love You», то «Kiss me» чи «Forever together».

Це вже було занадто. Я ледь не здох від незмірного емоційного шоку. Та що там казати, у мене просто не ставало слів, товариші! Точніше, слова знайшлися, але я вам їх не переповідастиму. Я спочивав у лігві білявки!

Неквалом звівся на лікті. Переборюючи головний біль, який булькав у макітрі, ніби недоварений борщ у баняку, уважніше розгледів усе навкруги, обстежуючи ворожу територію на предмет наявності власниці цього рожевого тирла. (Я був певен, що саме власниці, оскільки не міг припустити, що в такому неподобстві може жити особа чоловічої статі.) Небавом я зітхнув із полегшенням, переконавшись, що нікого, крім мене, в кімнаті немає.

– Са-а-аня! Са-а-аня! Це що за фігня-а-а?! – я кликав Алекса, позаяк його червоне припухле обличчя – це останнє, що закарбувалось у пам'яті вчора увечері.

У сусідній кімнаті зашаруділо, а потім звідти долинуло кволе:

– А...

– Де ми?! – горлав я, не маючи більше сил терпіти все оте рожеве свинство навкруги.

– У...

Я не був певен, що відгукнувся саме Саня, та продовжував репетувати:

– Я питаю, що вчора було і як ми, чорт забирай, тут опинилися?!

- Е...

- Саня?... Алі, то ти? Чи то не ти?

- О-ох...

- Чувак, ти там живий?

- Не знаю..

Я зрадів, бо, незважаючи на кошмарну переміну голосу, то таки був Алекс. Потому, прихопивши із собою як речовий доказ одне плюшеве ведмежа, почовгав до товариша в сусідню спальню.

- Це що за... що за... Що це таке? - питаю, труснувши перед собою м'якою іграшкою.

- Чого ти вищиш, наче порося недорізане?

Алі повністю накрився ковдрою, тому якийсь час мені не вдавалося ідентифікувати, звідки долинає його голос. Зрештою, ототожнивши кулясту опуклість під синьою периною з головою мого товариша, я опустився поруч із нею на підлогу.

- Я спав у лігві блондинки, - кажу, насупившись, до горбика під ковдрою.

- Тебе це непокоїть? - гикнув Саня, а я зрозумів, що це не та куляста опуклість.

- Так, - відверто зізнався я. - Я не пам'ятаю, як учора потрапив сюди і... хто був зі мною... А ти міг би повернутися до мене іншим боком, бо якось незручно розмовляти з твоєю задницею.

- Це квартира мого брата, - пояснив Алекс, так і не з'явившись із-під ковдри. - Ми в тому ж будинку, що й офіс, тільки на одинадцять поверхів вище.

Я визирнув у вікно й упізнав довколишній ландшафт, який раніше через зміну висоти здавався мені незнайомим.

- Ми просто вчора обпилися так, що нікуди вже йти не могли, - правив далі мій товариш. - От я й вирішив, що нам, либонь, краще переночувати тут.

- Е-е-е... А чия то кімната?

- Не зрозумів.

- Ну та, де я спав.

- А-а! То його дочки. Дочки мого брата.

«Не може бути!» - неначе блискавкою пропекло мій мозок. (N.B.: Дочка Алексового брата - звуть Іванка, 17 років, 3-й розмір.) Знаючи старшого

брата Сані, я боявся навіть подумати про те, що він зі мною зробить, коли дізнається, що я зробив із його дочкою. Я аж протверезів і несвідомим рухом притиснув рожеве ведмежатко до грудей.

– Твій брат... Він тепер мене вб'є? – питаю, прикусивши від досади губу.

Алі мляво розреготався й вистромив голову з-під перини.

– Ти чого? Іванка зараз у Лондоні, поїхала на три місяці в якусь дуже круту школу на курси англійської! Ти просто спав у її ліжку в її кімнаті.

Я зітхнув із полегшенням і присів на пуфик коло білого трюмо з різьбленого дерева.

– Слухай, чувак, а що вчора було?

– Ми святкували день народження Ігоря.

– Це я ще пам'ятаю. А далі?

– Потім «Динамо» програло «Інтеру» на останніх хвилинах.

– Козли![12 – Вигук з етичних міркувань і з поваги до фанів ФК «Динамо» (Київ) було змінено редактором. Насправді автор схарактеризував динамівців зовсім іншим словом, яке до козлів жодного стосунку не має та яким називають радше осіб нетрадиційної сексуальної орієнтації.] – не втримався я, пригадуючи, як після n-ї пляшки коньяку ми всі гуртом тримали Дімона й слізно благали його не розбивати офісний телевізор.

Алекс на хвильку затих, копирсаючись у закапелках пам'яті, а тоді почухався та доказав:

– А ще... ми ідемо до Бразилії.

– Це я теж не забув. Просто, розумієш, щось мене мучить, згризає зсередини, і я ніяк не можу допетрати що саме.

Мій товариш знову замислився. Було видно, що цей процес проходить дуже важко, а потім він проговорив, наче звертаючись сам до себе:

– З нами ще іде Дімон.

– Га? – не второпав я.

– Кажу, Дімон летить із нами до Бразилії.

– З якого це дива?

Тут слід одразу зазначити, що я не люблю подорожувати великими й галасливими компаніями, оскільки в такому разі поїздка зазвичай перетворюється на балаган, де кожен намагається гнути свою лінію. Окрім того, у великих групах завжди доводиться рівнятися на найслабшого, найменш підготовленого учасника, а я із власного досвіду знаю, як це звучує маршрут.

– Ти йому вчора весь вечір патякав про те, що ми вирушаємо до Бразилії ловити піраній, от він і напросився з нами, – мовив Алекс, затим різко вистромив палець угору, ніби згадав про щось важливе: – А ще з нами, напевно, буде Лара.

Миттю в моїй голові вималювався образ крутої бандитки Лари Крофт, котра суне слідом за нами джунглями Пантаналу та безжально косить, стріляє й ріже нещасних крокодилів. Цього ще тільки не вистачало!

– Хто така Лара?

– Не «така», а «такий», – поправив Алі. – Це Лаврентій, перспективний юрист із Київради, він... е-е-е... – Саня затнувся, наче роздумуючи, чий же Лаврентій товариш, – він знайомий Дімона... і мій теж.

«Мда, четверо, один із яких – перспективний юрист Лара. Це вже точно буфонада, а не пригодницька подорож бразильськими нетрищами», – подумав я.

– Хм... – невдоволено хмикнув. – Вони хоч розуміють, що ми ідемо туди не для того, щоб лежати на пляжі та смажити пузо?

– Ти вчора ім такого наплів, що я взагалі дивуюсь, як вони погодились, – тяжко покректав Алекс. – Чувак, якщо ім щось не сподобається, ми підемо своїм шляхом, а вони нехай ідуть своїм, – додав Алі, вловивши нотки невдоволення у моему голосі.

Чомусь я запідозрив, що це лише слова, пусті й безбарвні, нічого не варті слова, та промовчав. Кілька хвилин ми німували, а потім я не знати чого поцікавився:

– А що ще я вчора наговорив?

– Хвалився всім, що помирився зі своєю дівчиною, записягнувшись їй не їхати до Бразилії, і що тепер ви нібито знову разом, зате вона ще не знає про те, що в грудні ти шуруєш на побачення з піраньями. Ги-ги! Було смішно...

«Он воно що! – відразу розкумекав я. – Ось що мене гризло!»

– Оце запара! – ляпнув я та почухався за вухом. – Слухай, чувак, а я їй на правду не сказав, що іду?

– Це ти у мене питаєш?!

Я прикусив язика та напрочуд чітко усвідомив, що суперечності в моїх стосунках із Маруською набули, якщо можна так висловитися, глибоко антагоністичного характеру (не знаю, чи слово «антагоністичний» повністю відображає мою думку, зате мені страшенно подобається його звучання). Скандалити й поривати з дівчиною я не хотів. Водночас я не міг відмовитися від поїздки до Бразилії, ніяк не наважуючись їй про це розповісти.

– Ти б поговорив із нею, чувак, – буркнув Саня з-під ковдри, – виклав усе на чистоту. А то якось нечесно, по-свинськи виходить.

– Це ти в усьому винен! – парирував я, чудово пам'ятаючи, що найкращий захист – це атака. – Це ж не я ні сіло ні впало поперся купувати квитки на Сан-Паулу.

– Ти хіба жалкуеш? – лукаво прошебетав Алекс, вистромивши носа з-під перини.

Своїми словами Алі влучив у десятку. Адже я справді не жалкував. Приймаючи рішення про поїздку, я не вагався жодної секунди. Певна річ, я страшенно не хотів втрачати Маруську, однак ні на мить не думав про те, щоб відступити й скасувати мандрівку.

Насправді я зовсім не мав наміру образити ні в чому не винувате дівча. Річ у тім, що за три місяці, просиджені безвиізно в Києві, я повсюди натикався на цілковите нерозуміння. Звідусіль мене оточували збайдужілі люди, яким були до лампочки мої нові життєві цінності, яким так і не судилося втямити, як можна відмовитися від усього, щоб стати звичайним бурлаком – обходисвітом. Ян Фідлер, мій чеський товариш, разом із яким я об'їхав половину Південної Америки і який єдиний чудово мене розумів, був на той час дуже далеко – у Швеції. Мені страшенно не вистачало безкінечно довгих стокгольмських вечорів, коли ми за пляшкою пива спроквола й невимушено обговорювали книжкові новинки, останні фільми або ж просто балакали про подорожі та життя.

Словом, я трохи втомився від Києва, а тому – просто не міг не поїхати. Бразилія була потрібна мені мов ковток свіжого повітря. Я мусив летіти – що далі, то краще, щоби струснути із себе заціпеніння, зметнути геть ваготу дріб'язкових, але таких уїдливих проблем.

Хай як це егоїстично звучить, я ні про що не шкодував.

– Щоб там між вами не трапилося, вона не заслуговує на таке ставлення, – в задумі прорік Саня.

Я зітхнув.

– Добре, чувак. До від'їзду я все залагоджу. Обіцяю.

* * *

Прийшовши додому, я передусім поліз у душ. Холодні струмені збадьорили тіло й трохи притлумили невгомний бджолиний рій у голові.

Потому я поліз в Інтернет читати невтішні відгуки про вчорашній поєдинок між «Динамо» й «Інтером». Наостанок відкрив пошту й написав листа Янові, жваво й виразно змалювавши поточну життєву ситуацію. Якщо бути відвертим, я просив у друзяки поради. Насправді навіть не поради, а виправдання своїм діям, оскільки напевне знав, що однаково вчиню, як задумав.

Лист-відповідь мого товариша, як завжди, вирізнявся афористичною влучністю, хоч і був вельми лаконічним. Чех написав:

«Man, as I understood you're in deep shit:) But I want to tell you one thing. There are people that are fated to stay on one place and dig the ground until they die. However, there are others and they are called nomads. If you were born to travel - just do it, man. Follow the call of your fucking destiny!»[13 - Чувак, як я зрозумів, ти зараз у повному лайні:) Одначе хочу тобі сказати одну річ. Є люди, котрі приречені порпатись у землі аж до смерті. Однак є й інші, і їх називають кочівниками. Якщо ти народжений подорожувати - просто роби це, чувак. Іди за покликом своєї довбонуті долі! (англ.)]

Прочитавши Янів лист, я ще довго міркував над тим, чому окремим представникам виду homo sapiens (по суті, цілком осілому племені) не сидиться на місці. Що примушує цих людей із щораз більшим завзяттям і пристрасстю зриватися з насиджених місць і вирушати в незвідані краї? Банальне бажання побачити світ? Доконечна потреба втекти від проблем і буденності? Гонитва за новими враженнями та відчуттями? На таке, здавалося б, просте запитання - чому люди подорожують? - немає простої відповіді.

Насправді мандрівка (тут я маю на увазі справжню мандрівку, а не якийсь туристичний вояж чи бізнесове відрядження, основною метою якого є дістатися з пункту А до пункту Б) - це значно більше, ніж усе перераховане вище. Крім того, якщо відверто, то будь-яка подорож - доволі жорстка річ. Хай як це парадоксально, та вона поєднує в собі те, чого люди зазвичай намагаються уникати: постійні стреси, втому, безпідставний ризик, досить часто приправлені лавиною болісних і несподіваних ударів примхливої фортуни. Будь-якому пілігримові відоме відчуття перших днів походу, коли ти повністю розбалансовуєшся, немов розкладаєшся на шматки, зате потім... збираєш себе заново, формуючи своє нове, трохи видозмінене «я».

У дитинстві я довго не міг скласти кубик Рубика. Я був ще надто малим і недосвідченим для того, щоб аналізувати свої дії, свідомо добирати алгоритм тощо. Відтак я лише крутив туди-сюди його ланки, все більше й більше перемішуючи кольори на гранях. Так і не склавши ту бісову іграшку в «природний» спосіб, я розлютився й спересердя розібрав її на деталі, після чого за одну хвилину змонтував кубик у початкове положення, в якому кожна грань мала свій визначений колір.

Певною мірою людське життя нагадує мені нині оту давно забуту дитячу забавку - кубик Рубика. Можна до смерті довбатись і вовтузитися, але так і не віднайти отой «ключ», так і не дібрати алгоритм, який приведе вас до гармонії, коли кожна частинка внутрішнього ества почуватиметься на своєму місці. Тож у такому сенсі мандрівка є ось тим «варварським» способом складання кубика Рубика, котрий грубо, та напрочуд швидко й дієво ставить усе на свої місця.

Подорож гартує. Це наче дзбан крижаної води, перекинутий на сонну голову зимного вітряного ранку.

Подорож гартує характер. Під час мандрів більше ніщо не належить тобі. Ніщо, крім найважливішого, – неба, повітря, шепоту вітру над головою та твоїх думок. Вирушаючи в далеч, ти втрачаєш звичний ґрунт під ногами, відмовляєшся від повсякденної передбачуваності й більше не можеш контролювати те, що відбувається довкола, так, як контролював своє буденне існування. Ніхто не може. Щодень, щогодини, щохвилини на шляху зринають нові та нові перешкоди. Через це доводиться постійно боротися, думати, хитрувати, а найважливіше – потрібно приймати рішення та відповідати за них. Це страшенно виснажує, вимотує, часом дратує, однак робить сильнішим, відкриваючи, чого ти вартий у справжньому небуденному існуванні.

Подорож навчає. Можна прочитати тисячу книжок про далекі мандри, переглянувши сотні телепередач про неблизькі країни на каналі BBC, можна захистити дисертацію, зробити кар'єру держслужбовця, та жодного разу так і не доторкнутись до життя. Те, що може дати екстремальна мандрівка, не замінить жоден інший досвід. Повірте, один день у подорожі принесе більше вражень, ніж ціле життя, звісно, якщо це життя змарновано на одному місці.

Об'їздивши майже три десятки країн, побувавши у місцях, у яких для того, щоб зустріти живу людину, треба йти не один десяток кілометрів, я збагнув, що немає кращого способу знайти відповіді на всі запитання, які раніше марно видивлявся на прибитих пилюкою асфальтованих вулицях, ніж залишитись наодинці із зорями посеред неходженого шляху. І тільки тоді, коли залякнеш цілковито самотній на довгій дорозі, яка веде тебе не знати куди, відкривши всесвітові свій розум і серце, ти почуватимешся справжнім і живим – живим, як ніколи до цього в житті, і почнеш розуміти, хто ти є насправді.

* * *

2 грудня 2009-го. Аеропорт «Бориспіль»...

Я вовтузився у простому, але доволі зручному синьому кріслі із пласким сидінням і спинкою якраз напроти гейту В3 в аеропорту Борисполя. Алекс, Дімон і Лара якийсь час швендяли duty-free магазинами, скуповуючи всілякі дрібнички, а тепер сиділи, звисивши ноги із високих стільчиків, у термінальному барі неподалік, і цмулили несмачну каву перед довгою дорогою. Дімон був зодягнутий у сірі фірмові брюки з якимись вельми оригінальними вставками на бортах і яскраву біло-червоно-чорну спортивну куртку (такі полюбляють мотоциклісти або ж ралійні спортсмени), а на ногах мав дизайнерські кросівки Puma. Лара – той узагалі вирядився, наче на парад: ошатні джинси й світла, майже ділова сорочка. І тільки Саня надягнув прості спортивні темно-коричневі штани та легку буро-зелену куртку-вітрівку класичного крою. Хлопці, час від часу голосно сміючись, помоніли – переважно не про Бразилію.

Я ж крутився на своєму стільці, тримаючись осторонь. У Бразилії починалося літо, тому перед виїздом в аеропорт я перевдягнувся в легкі

чорні шорти й футболку. Щоправда, аби не замерзнути дорогою до Борисполя, я накинув темно-синій светр із написом PERU та вигаптуваною червоною ламою, придбаний у Лімі під час попередньої поїздки до Південної Америки. За похідне взуття мені правили перевірені відстанню та часом чорні кросівки Adidas Porsche Design, у яких я пройшов Мексику, Еквадор, Перу та Чилі.

Склавши руки на грудях, я опустив погляд униз, тож навіть не дивився на своїх попутників. Намагався сконцентруватися на власних бентежних думках. Грядущий переліт уже давно не давав мені спокою. По-перше, нас їхало четверо (як на мене – забагато), причому не варто, мабуть, згадувати, що з нашої четвірки лише я мав хоч якесь уявлення про ті місця, куди ми вирудилися. По-друге, я почувався абсолютно непідготовленим до подорожі, а отже – невпевненим у собі. Коли Алекс придбав квитки до Сан-Паулу, тим самим перекривши всі шляхи до відступу, до початку бразильської авантюри лишалося трохи більше як місяць. У принципі, чотирьох тижнів більше ніж достатньо для того, щоби ретельно опрацювати маршрут так, як я опрацьовував свої мандрівки до Мексики чи острова Пасхи, проте цього разу я не зробив майже нічого. Я навіть не забронював жодного хостелу. Причину я вже згадував, і хай як вона банально звучить, але в нашій похапцем згуртованій команді було забагато голів із радикально протилежними думками, що перекреслювало навіть можливість ретельного планування подорожі. Непримиренні розбіжності в усьому – життєвих цінностях, соціальному статусі, бажаннях, прагненнях, уявленнях про хороший відпочинок – робили нереальною підготовку мандрівки такою, якою її бачив я.

Протягом листопада я, Алі, Дімон і Лаврентій двічі збиралися у «Віолеті», пробуючи виробити й узгодити загальний план поїздки, але за давнім українським звичаєм лише марно витратили час, позаяк нам так і не вдалося досягти згоди за жодним із ключових пунктів. Ми не змогли знайти взаєморозуміння навіть у питанні, куди власне помандрувати і на яких місцинах зосередити увагу, що вже й казати про детальну розмітку маршруту, бронювання внутрішніх авіаперельотів чи хостелів. Зрештою якимось дивом мені таки вдалося переконати своїх супутників замість валятися на пляжах поїхати саме в Пантанал, місце не дуже популярне серед туристів.

– Я письменник, чуваки, – стримано, але серйозно проказав я, – я вирушаю по пригоди, а тому, хочеться вам того чи ні, прямую до Пантаналу. Якщо ви бажаєте пляжного відпочинку й диско-клубів – уперед і з піснею, та нам із вами тоді не по дорозі.

Ніхто не заперечував. Тож хоча б у чомусь удалося знайти спільну мову: ми ідемо до Пантаналу. Однак подальші перемовини знов завели нашу ватагу в глухий кут. Спробувавши визначитись, як саме діставатимемось із Сан-Паулу до Кампо-Гранде чи Куйяби (автобусами, літаком чи орендованою машиною), ми знову застрягли в каламутних суперечках.

Уся моя підготовка до подорожі обмежилася купівлею величезної карти Бразилії (здебільшого на той випадок, якщо таки надумаємо орендувати машину) та пухкенького путівника Lonely Planet: Brazil.

На скляний дах термінала сором'язливо опускались перші тендітні сніжинки. Наморщивши лоба й відкинувши голову назад, я розмірковував про те, як усе складеться у Бразилії. Як не крути, поки ми разом, мені доведеться дбати про харч і нічліг на всіх чотирьох... Мої товариші безтурботно сьорбали каву й час від часу махали до мене руками, запрошуючи приєднатися до них. Я, проте, вдавав, що не помічаю їхніх жестів, подумки переносячись до моменту висадки на бразильську землю; я намагався передбачити подальший перебіг подій, аби бути готовим до різних несподіванок.

Зненацька десь угорі напрочуд гучно озвався репродуктор, сповіщаючи про початок посадки на рейс «Міжнародних авіаліній України» до Мілана. Підійшовши до стійки контролю, я передав дівчинці в уніформі свій посадковий талон, затим спустився сходами вниз і заскочив у довжелезний біло-блакитний аеропортовий автобус, котрий сонно чекав на пасажирів біля виходу з гейту В3.

І знаєте що? Варто було опинитися в салоні Boeing-737, що пахнув розлитим пивом, теплими бутербродами та пластиком із вентиляційних каналів, почути розмірений і безтурботний гул турбін, які прогріваються перед зльотом, і всістися на своє місце, як усі важкі й невідрадні помисли, котрі ще хвилину тому терзали мене, безслідно знесли. Над головою спалахнув індикатор Fasten your seatbelt, [14 - Застебніть ремені (англ.)] і мене вже не цікавило, що про мене думатиме Маруська, я забув про купу незавершених справ, залишених напризволяще в Києві, і навіть сонні грудневі сніжинки, що практично нерухомо висіли в повітрі над летовищем, видалися мені сміховинно несправжніми, неначе штучний сніжок із радянського «Новорічного вогника». Натомість я більше перейнявся тим, яка це модифікація 737-го, скільки триватиме переліт до Мілана й чи достатньо в нас часу на пересадку.

Коли літак вирулював на злітну смугу, я дістав із сумки путівник і взявся переглядати розділ, присвячений Пантаналу.

Невдовзі капітан дав останнє коротке оголошення, і гостроносий Boeing помчав уперед. За півхвилини тремтіння корпусу вшухло, моя спина приємно втиснулася у крісло – сталевий велетень почав набирати висоту.

Кров швидше забурувала в жилах. Я шумно втягнув носом повітря, відчуваючи, як від передчуття майбутніх пригод нервами розбігаються наелектризовані іскорки. Затим визирнув крізь ілюмінатор і тихо посміхнувся. Всі мої проблеми ображено дивилися мені навздогін, залишившись мерзнути за бортом, десь там, далеко-далеко на землі, посеред вогкої київської зими.

* * *

Я не розумію, чому Італію прийняли в Євросоюз. Говорю однозначно: НЕ-РО-ЗУ-МІ-Ю.

Направду наші «італійські» пригоди почалися ще в Борисполі. Під час реєстрації нам повідомили, що не можуть дати посадкові талони на рейс «Мілан – Сан-Паулу», оскільки з невідомих причин Мілан відмовляє в реєстрації (до Сан-Паулу нас мала везти італійська авіакомпанія

Alitalia). Я вперше стикнувся з таким за час усіх своїх перельотів (зазвичай під час check-in'у на маршруті з пересадками у пункті вильоту видають посадкові талони на всі рейси), але не дуже переймався, бо знав, що в нейтральних зонах усіх нормальних міжнародних аеропортів є спеціальні електронні бокси, де можна самостійно пройти реєстрацію, а також представництва авіакомпаній, які готові в разі чого прийти на допомогу.

Ключове слово в останньому реченні було «нормальних». Нині з усією відповідальністю заявляю: панове, я не назву італійські аеропорти нормальними навіть під тортурами.

Негаразди почалися відразу після прильоту до Мальпензи. В середині терміналу автоматичних боксів реєстрації не виявилось. Їх просто не було! В одному місці мені вдалося розшукати невеличку конторку Alitalia із купом різних паперів, телефонів, крісел, зате... без жодної живої душі. Хвилин двадцять я марно грюкав по столі й гукав крізь віконце; Алі та компанія розмістилися на наплічниках неподалік, вряди-годи кидаючи жарти про те, що ми вже прилетіли. Однак до нас так ніхто й не вийшов, і глузування притьомом стихли.

- Що тепер робити? - стурбовано запитав Саня.

- Я маю Шенгенську візу, - подумавши, відповів я. - Це означає, що без проблем висковзну в приміщення аеропорту. А там уже розшукаю зали для check-in'у та пройду реєстрацію «з нуля», так наче ми летимо до Сан-Паулу не з Києва, а просто з Мілана.

Позаяк інших варіантів не було, хлопці віддали мені свої паспорти й роздруківки-підтвердження про бронювання авіарейсу «Київ - Мілан - Сан-Паулу».

Спочатку, пройшовши зону митного контролю, я нічого особливого не вигадував і прямцем пошурував до self-service desks[15 - Автоматичні стенди самообслуговування клієнтів, де можна отримати квиток і зареєструвати багаж без черги й без тяганини із представниками авіакомпаній.] авіакомпанії Alitalia. Оскільки всю нашу поклажу ще в Києві прописали аж до Сан-Паулу, мені потрібно було просто отримати посадкові талони. Такі self-service апарати дають змогу легко, швидко й без проблем одержати талони на посадку лише за номером рейсу та прізвищем, або ж за номером електронного квитка, ба навіть за кодом вашого закордонного паспорта. Проте на мене чекало повне фіаско. Я почергово тицяв у спеціальну проїму наші паспорти, набирав прізвище, вводив шифр, указаний на електронному квиткові, але щоразу та клята машинерія повідомляла, що система «нічого не знайшла за вашим запитом».

Сердито вилаявшись, я почалапав до стійок реєстрації Alitalia.

- Excuse me, sir, I need your help,[16 - Перепрошую, пане, мені потрібна ваша допомога (англ.).] - шаблонно почав я, перед тим кільканадцять хвилин простоявши в черзі. - У нас тут така ситуація... Я та трое моїх товаришів прямуємо з Києва до Сан-Паулу, однак з невідомих причин під час реєстрації в Києві нам не видали посадкових талонів на рейс до Бразилії. Я намагався достукатися до когось із ваших колег у терміналі, але нікого

не знайшов. Ви не могли б видати посадкові квитанції на мене й товаришів? Я маю із собою їхні паспорти.

Вилицюватий і якийсь аж надто блідий, як на італійця, представник Alitalia блимнув на мене скельцями прямокутних у тонкій дротяній оправі окулярів.

– Покажіть бронювання.

Я передав йому роздруківку з підтвердженням купівлі електронних квитків.

– А ви реєструвались у Києві? – неуважно спитав хлопець.

– Певна річ, реєструвались! – Ніби можливо потрапити до Мілана, не пройшовши реєстрацію в Києві! І я знову стисло переповів йому свою історію.

Очкарик за стійкою ще раз переглянув папери. Схоже, до нього тільки зараз почало доходити, в чому наша проблема.

– А ви взагалі що тут робите? – несподівано спитав він. – Ви ж повинні перебувати у нейтральній зоні термінала!

– Я вийшов звідти для того, щоб отримати посадкові талони, тому що в нейтральній зоні ваших терміналів зараз немає жодної живої душі, котра могла б нам допомогти, – холодно просичав я.

– У вас є Шенгенська віза?

Я відчув, як під язиком скипає роздратування.

– Оскільки, пане, нині ви маєте приємність спостерігати мене перед собою, – кажу, – то так, безперечно, в мене є Шенгенська віза.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (https://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=24080146&lfrom=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

notes

Примечания

1

«Твою дівізію вперед!» – так часто приказувала Євгенія Борисівна, хореограф дитячого ансамблю «Полісяночка» в Рівному, де я в дитинстві займався танцями. Вона послуговувалася цим чудовим висловом під час репетицій напередодні великих концертів, коли втомлені безкінечними прогонами номерів дітлахи починали шуміти. Для більшого ефекту Євгенія Борисівна кидала в нас стільчиком... Чомусь цей вислів приклеївся мені до язика, припав до душі і т. д і т. п., а тому я досить часто вживаю його у повсякденному житті, а от тепер вирішив перенести в книгу. Я тулитиму його в тих місцях, де потрібно підкреслити експресивність і напруженість моменту. (Тут і далі прим. авт.)

2

Собаки мають бути обов'язково білими та зовсім не линяти. Якщо із собаки лізе шерсть, це означає, що діти гасатимуть один за одним. У крайньому разі – за папужкою. Чи за хом'ячками. Хом'яки точно не линяють.

3

Дідько, невже на початку ХХІ століття хтось вірить, що весь цей пакет функцій можна запхати в одну людину?...

4

CAD (Computeraided design) – САПР (Системи автоматизованого проектування).

5

Bug з англ. означає «жучок». Програмістським сленгом так називають помилки в тексті програми. Відповідно debugger – це спеціалізований модуль, який допомагає розробникам відшуковувати помилки у щойно написаному коді. Якщо помилок не знайдено, debugger компілює код, цебто створює з нього виконавчий *.exe файл програми.

6

Білявки, без образ! Вважайте, що я написав це у стані афекту!

7

«Гартування» (англ.). У російському перекладі – «Налегке».

8

Більш детально див. «Мексиканські хроніки».

9

Фальшивий палець (англ.).

10

Дурень (ісп.).

11

5 жовтня 2009, 14:21.

12

Вигук з етичних міркувань і з поваги до фанів ФК «Динамо» (Київ) було змінено редактором. Насправді автор схарактеризував динамівців зовсім іншим словом, яке до козлів жодного стосунку не має та яким називають радше осіб нетрадиційної сексуальної орієнтації.

13

Чувак, як я зрозумів, ти зараз у повному лайні:) Одначе хочу тобі сказати одну річ. Є люди, котрі приречені порпатись у землі аж до смерті. Однак є й інші, і їх називають кочівниками. Якщо ти народжений подорожувати – просто роби це, чувак. Іди за покликом своєї довбонуті долі! (англ.)

14

Застебніть ремені (англ.).

15

Автоматичні стенди самообслуговування клієнтів, де можна отримати квиток і зареєструвати багаж без черги й без тяганини із представниками авіакомпаній.

16

Перепрошую, пане, мені потрібна ваша допомога (англ.).